

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

WASHINGTONSKI SPORAZUM

Ivo Komšić

Prostor i vrijeme

22. veljače 1994. (Washington) - utorak

Ovdje je teško unazad poredati dane jer je vrijeme pomjereno. Letjeli smo devet sati u nedjelju, krenuli taj dan u 11,30, a bili ovdje poslijepodne oko 14 sati. Kad se odavde vraća kažu da se prije stigne. Sam položaj ove zemlje u odnosu na Evropu već je odredio njenu sudbinu: prostor ne znači ništa, vrijeme je sve. Ovdje se i ne putuje kroz prostor, ovdje se ne živi u prostoru, ovdje se ne razmišlja prostorno. Vrijeme je sve: i put, i život, i misao.

Nikada prije, u ovom ratu, od kada sam otišao od kuće, nisam osjećao nostalgiju. Sam život je bio određen iznutra, proizvodio sam događaje iz sebe, nisam imao vremena da se obazirem, nisam imao predaha. Približavajući se aerodromu, u Washingtonu, gledao sam kroz prozor krajolik, njegovo sivilo obojeno zimom i sjetio se onih koji su ovu zemlju osvojili zatekavši je pustu i praznu. Osjetio sam nostalgiju za svojom Bosnom, izmučenom i ranjenom, koja poput teškog bolesnika očekuje pomoć od svakog za koga kažu da zna lijek. Mi smo njene pružene ruke. Tamo su ostali ljudi, sad već bez nade, sa strahom i očajem. Moja Bosna, skupljena sva u gudure, u kamenjar, u klisure, u tijesne doline. Sva na dlan može stati. Ovdje ova ogromna, ravna zemlja. Budi strepnju, osjećaj izgubljenosti i nostalgiju. Ovdje se čovjek osjeća malim i nemoćnim. Ali, ovdje je i moć. Ovdje bi se mogla naša sudbina izmijeniti.

Jučer smo primljeni u State Department, dugo smo razgovarali sa suradnicima državnog sekretara, zatim sa samim Christopherom. Stekao sam dojam da su odlučni umješati se u razrješenje krize kod nas, ali da još nemaju čistu formulu. Još nisu bili sigurni što bi se učinilo sa Srbima, također kako urediti odnose Hrvata i Muslimana. Jedino je bilo sigurno da to žele učiniti. Ohrabrio ih je efekat ultimatumu Srbima da se povuku sa topništvom sa brda oko Sarajeva.

U razgovoru su pokazali da su dobro upućeni u naše prilike. Silajdžić je govorio o cijeloj situaciji, o toku pregovora u Ženevi i o toku pregovora sa Hrvatskom.

Pokazali su da žele savez Muslimana i Hrvata ali ništa dalje nisu znali. Ja sam izlagao plan našeg Sabora, o kome su također bili informirani. (Očito da ih je ambasador Viktor Jakovich dobro informirao). Stekao sam dojam da im je naš prijedlog kantonizacije prihvatljiv. Bojali su se kako će reagirati Tuđman i hoće li ga prihvatiti.

U jednom trenutku pitali su što bi bio prijedlog Muslimana ukoliko se s Tuđmanom ne mogne postići sporazum, kakvu bi zapravo oni državu htjeli ako bi se BiH dijelila na tri države. Silajdžić je izbjegao odgovor, a ja sam kazao da bi u tom slučaju bila stvorena muslimanska država u kojoj bi bilo oko 400 tisuća Hrvata. Zato mi Hrvati ne možemo pristati na takvu opciju i u toj bi državi ostali svi sadašnji problemi.

Poslije toga je bilo postavljeno još jedno interesantno pitanje: da li bi bilo moguće, ukoliko s Tuđmanom ne uspije dogovor, da se napravi sporazum Muslimana i HNV, odnosno onih Hrvata koji ostaju izvan "Herceg-Bosne". SAD bi bile spremne podržati takav sporazum i inzistirati na njegovom provođenju. Tada bi Tuđman imao status Karadžića i snosio sve posljedice toga.

Silajdžić je odgovorio da bi to usložnilo situaciju, jer nije problem u političkom predstavljanju Hrvata, već u vojnom. Tuđman kontrolira HVO.

Ja sam bio iznenađen da Amerikanci razmišljaju na taj način. Takav politički sporazum predlagao sam Silajdžiću i Izetbegoviću pred sam Sabor u Sarajevu i o tome imali načelnu suglasnost. Potvrdio sam Silajdžiću tezu o problemu kontrole nad HVO. Kroz glavu mi je proletjela misao da bi u ovoj varijanti Hrvatska bila proglašena agresorom i dobila sankcije, da bi HVO bio proglašen paravojskom i nad njim bi amerikanci možda primjenili silu. A kako odvojiti hrvatski narod od HVO-a? To je u ovoj fazi nemoguće. Ja bi bio samo pokriće za vojnu intervenciju. Pitao sam u brzini: kako bi se proveo taj sporazum? - Ništa vi ne brinite za to. Mi bismo proveli taj sporazum, Upotrijebili bismo silu, odgovorio je Christopher. Očekujući takav odgovor, uzvratio sam bez oklijevanja da ne mogu preuzeti tu odgovornost. Sporazum moraju potpisati oni koji ga mogu provesti, koji kontroliraju vojsku, a to su Tuđman i predstavnici „Herceg-Bosne“. - Dobro, rekao je Christopher, imat ćete ovdje za vikend Granića i delegaciju „Herceg-Bosne“ .

Strateški značaj hrvatsko-muslimanskog saveza 25.veljače 1994.

Danas je treći dan intenzivnih razgovora s američkom administracijom. Sreli smo se s velikim brojem senatora i kongresmena, sa svim njihovim grupacijama, s šefovima parlamentarne manjine i većine, s predsjednikom Parlamenta, sa ljudima iz Vlade, Christopherom i njegovim suradnicima, šefom za državnu sigurnost Anthonyem Lakeom, te danas s Madeleine Albright i potpredsjednikom Goreom.

Njihov plan je jasan: uz vojni pritisak koji se postiže ultimatumom (po uzoru na Srbe oko Sarajeva) želi se osigurati pravedniji način pregovaranja. Značajna karika u tome je dogovor Hrvata i Muslimana jer to, ne samo rješava konkretne probleme i zaustavlja njihov rat, već dodatno pritišće Srbe i otvara novi proces odnosa prema njima. (Granić i njegova „ekipa“ su pozvani iz Zagreba u Washington).

Svi ljudi s kojima smo kontaktirali pokazali su veliko razumijevanje za naše nastojanje da sačuvamo BiH i kao državu, i kao jedinstvenu teritoriju. To je na najbolji način pokazao prijem koji su nam priredili vođe parlamentarne manjine i većine. (Vjerujem da je BiH rijedak predmet na kome se ove grupacije slažu). Potpredsjednik Gore i Albrightova su danas također jasno definirali Američki plan za BiH: žele savez Hrvata i

Muslimana, njihovu "jedinственu republiku", koja bi imala važan uticaj na ponašanje Srba, žele znati koja je to teritorija na koju bi se ona protezala, žele da ona može funkcionirati. Oboje su isticali da je ultimatum za Sarajevo stvorio povoljan trenutak za hrvatsko-muslimanski sporazum, da se taj trenutak ne smije propustiti i da treba biti fleksibilan u zahtjevima prema Hrvatima. Gore je istakao da je moguće prevladati razlike koje tu postoje i da to treba učiniti preko ovog vikenda.

Također, istaknuto je da će SAD dati garancije za provedbu sporazuma koji se postigne i da su samo u tom slučaju spremni poslati svoje trupe u BiH.

Na Silajdžićeve zahtjeve da se digne embargo na oružje za Vladu BiH, a on je to tražio u svim razgovorima, odgovoreno je da je to složeno pitanje i da SAD ne može jednostrano dovesti u pitanje instituciju embarga koja se u svijetu poštuje. To bi moglo imati negativan utjecaj na ona područja gdje su SAD zainteresirane da embargo još postoji, npr. u Iraku. I pored toga što su SAD protiv embarga za Vladu BiH, on ga ne može prekršiti sam.

Madeleine Albright je dala nadu da bi se ultimatum mogao proširivati i na druga područja, te da bi se mogla proširiti lista "zaštićenih zona" (ušli bi Mostar, Vitez i Maglaj; mi smo još predložili Brčko i Gradačac). Klima za razgovore veoma je povoljna i vjerujem da će američka administracija inzistirati da se dođe do sporazuma. Bojim se onoga sa čime dolazi Granić. Sinoć je na HTV Tuđman pokušao pravdati ovo zauzimanje SAD za opstanak BiH, ali ponovno na pogrešan način. Tvrdio je kako Zapad želi otkloniti opasnost od širenja islamskog fundamentalizma te zato inzistira na konfederaciji Hrvatske i BiH. On sebe stalno vidi u nekoj povijesnoj ulozi i kao predvodnika zapadne politike. To je dobro ukoliko je samo izgovor pred narodom za zaokret u politici koja je do sada bila neuspješna. Opasno je ukoliko je on to sebi umislio. Tada ni sporazum neće biti moguć. S Muslimanima treba razgovarati kao s partnerima a ne kao s autsajderima koje, eto, treba spašavati i od njih samih, a i svijet od njih.

Ukoliko se dođe s tim idejama iz Zagreba, onda neće pomoći ni američka administracija, ova velika prilika će propasti.

26. veljače 1994.

Danas su se obje naše delegacije okupile u State Departmentu ali nismo imali međusobne bilateralne razgovore. Razgovaralo se pojedinačno s Charlesom Radmanom koji je bio posrednik u pregovorima ispred američke administracije, i njegovim suradnicima. Oni su htjeli od obje delegacije zasebno dobiti mišljenje o principima na kojima bi trebalo stvarati sporazum. Mi smo iznijeli naše gledište koje je već bilo zapisano u dokumentima Sabora i koje smo objelodanili ovih dana.

To gledište je obuhvaćalo sljedeće stavove:

1. da hrvatsko-muslimanski entitet koji se može dogovoriti u ovim uvjetima ne smije imati nacionalna obilježja i biti odvojen nacionalnim granicama među Hrvatima i Muslimanima; to rješenje mora predvidjeti mogućnost naknadnog uključenja Srba u državnu zajednicu federalno uređenu;
2. kantoni (regije) se ne smiju međusobno povezivati u državne zajednice po

- nacionalnoj osnovi;
3. država BiH se mora decentralizirati;
 4. kantoni trebaju biti formirani na temelju više kriterija, a ne samo na etničkom;
 5. sve regije (kantoni) trebaju biti ravnopravni;
 6. nacionalni interesi trebaju biti zaštićeni kroz institucije države i na svim nivoima;
 7. BiH će ući u konfederaciju s Republikom Hrvatskom.

Nakon izlaganja i obrazloženja ovih principa, što je učinio Silajdžić, Radman je tražio da ja obrazložim mapu i principe na kojima je ona napravljena na Saboru u Sarajevu.

Govorio sam kratko radi jasnoće i izbjegavanja suvišnih pitanja. Rekao sam da je osnovni princip koncipiranja kantona bio gravitacija stanovništva. Tako su slivovi rijeka postali središta oko kojih su formirane teritorijalne jedinice - kantoni. Govorio sam i o strahu koji postoji kod Hrvata - majorizacija, te kod Muslimana - otcjepljenje. Inzistirao sam da se u sporazumu otklone razlozi za taj strah.

Poslije ovog razgovora, koji je bio dosta kratak, primio nas je sve, obje delegacije, Christopher. (U Granićevoj delegaciji su bili iz „Herceg-Bosne“ samo Akmadžić i Zubak koji je već zauzeo mjesto Mate Bobana). To je bio više kurtoazan razgovor. Međutim, Christopher je iskoristio priliku da ukaže kako se s “jednim entitetom” između Muslimana i Hrvata prevladavaju mnogi problemi, te time stvara nova i taktika i strategija. Po njegovim riječima, to će osigurati novi pristup međunarodnih institucija cijelom problemu, posebno dvjema državama (RH i R BiH).

Također, rekao je kako ovaj „jedan okvir” među nama prevladava sve dosadašnje konceptualne razlike. Poslije ovog kratkog prijema kod državnog sekretara napravljena je pauza za ručak koji je pripremljen u istom prostoru u kome se vode razgovori.

Nakon ručka dobili smo jedan pismeni predložak od strane domaćina o podjeli funkcija na nivou federacije, na nivou kantona, te zajedničkih funkcija federalne države i kantona. Na taj prijedlog nismo imali bitnih primjedbi, jer je on faktički bio samo prepis našeg prijedloga. (Očito je da su naši domaćini potpuno prihvatili kantonalni koncept uređenja BiH koji smo usvojili na Saboru).

Na naše iznenađenje, nisu nas više ni pozivali na razgovor. Brifing su imali samo Granić i njegova delegacija. Pozvan je samo Silajdžić na kratak razgovor i zakazan ponovno sastanak za sutra u 10,30 sati.

Silajdžić mi je rekao da je stekao dojam da Granić odustaje od hrvatske države u BiH i da prihvaća naš kantonalni sistem (što je on zapravo prihvatio još u Zagrebu u razgovorima koje smo imali). To je najvažniji korak i sve drugo je samo tehnika. Bez nacionalnih država nema ni borbe za nacionalne teritorije. Drugi problemi se mogu prevladati kompromisom. Silajdžić je, vjerojatno zadovoljan razvojem događaja, predložio da se ne vraćamo u hotel već da prošetamo gradom.

Danas sam prvi put vidio ovaj grad. Prošetali smo oko Capitol-Hilla, posjetili Nacionalnu biblioteku i obišli niz značajnih zdanja poredanih oko Kaptola i u pravcu obeliska. Sve što sam vidio, impresivno je: arhitektura, uređenje prostora, položaj ulica, parkovi. Ovdje su objedinjeni svi stilovi, bez kompleksa, ali rafinirano. Ima se

osjećaj da je grad nastao u antici i da se razvijao kroz vijekove, do danas.

Posebno je impresivan interijer Nacionalne biblioteke. Ona i svojom arhitekturom svjedoči da je hram. Ogromna središnja kupola prekrila je čitaonicu, a njena okruglost i visina stvaraju dojam kao da ste na nebu. Unutra mir kao u katedrali. Nacionalna biblioteka je ogledalo države, svjedočanstvo njene snage i prosperiteta. – U Sarajevu je Vijećnica izgorjela u jednoj noći. Zapalili su je banditi s brda.

Granić mi je navečer poslao poruku da pristaje na večeru koju želi prirediti Steve Bubalo za obje delegacije. Doći će Steve, Ivanković i Radielović sa Zapadne obale samo da bi bili na toj večeri. To je i nostalgija za zavičajem i želja da se ovaj glupi rat što prije zaustavi. – Ovim ljudima treba učiniti takve sitne radosti, treba s njima razgovarati i otvoriti im nadu. Oni su još svojim mislima negdje u Bosni ili na kamenjaru Hercegovine. Još im srce zaigra kad im se to spomene. – Uostalom, napustili su svoj komfor i mir i došli u Sarajevo na naš Sabor, riskirajući živote.

Na moj poziv u Washington je doputovao fra Ivan Bubalo, član HNV-a. Već sam planirao turneju po Americi, obići naše izbjegličke zajednice i domovinske zajednice koje je ovdje formirala ekonomska emigracija. Našim ljudima treba objasniti suštinu sporazuma na kome radimo i koji ćemo sigurno potpisati. Želio sam da to uradimo fra Ivan i ja zajedno i bio sretan kad se on pojavio pred sam prijem. Njega niko nije poznao. Ushićen dobrom atmosferom žurio sam ga predstaviti svima, i našima, i Amerikancima, i našim domaćinima. Kada sam ga predstavio Zupku nastao je mali zastoj u rukovanju i upoznavanju. Fra Ivan je zbunjeno gledao i dobacio – pa mi se znamo. Zubak je nešto promrmljao, nisam obraćao pažnju i krenuo sam dalje među natiskani svijet. Kasnije, za stolom, fra Ivan mi je objasnio da Zubka zna iz komunističkog vremena i da ga on isljeđivao kao mladog bogoslova. – Nije me puštao na miru, svako ljeto za mog dolaska kući progonio me. Što će on ovdje, čudio se fra Ivan. (Čudio sam se i sam jer o njemu ništa nisam znao).

Inače, atmosfera na večeri je bila veoma prijatna. Od kada sam u pregovorima nisam se ovako lijepo osjećao. Srdačan susret s Bubalom i ostalima iz Los Angelesa, iskren i prijateljski dijalog s partnerima u pregovorima, bez podvala, licemjerja i zlobe. Bio sam na krilima. Nakon nekoliko iskrenih pozdravnih riječi atmosfera se potpuno opustila. Išao sam od stola do stola da bih sa svima razgovarao, najradije bih sve grlio.

– Bože zar sam i ovo dočekao, ponavljao sam u sebi više kao molitvu a ne čudženje.

Odavno ovako spokojan nisam zaspao.

Američka turneja

6. ožujka 1994. (Cleveland)

Večeras smo, u Hrvatskom domu ovog grada na sjeveru Amerike, imali susret s Hrvatima iz velike kolonije koja ovdje živi. Upozoreni smo da je među našim svijetom ovdje napravljen veliki rascjep, da je propaganda uspjela ljude okrenuti jedne protiv drugih i da u tome prednjači izvjesni Nogalo, predsjednik HDZ i čovjek koji vodi hrvatski radio u Clevelandu. (I danas je propagirao protiv mene na radiju i širio dezinformacije). Ipak, mala sala u kojoj smo bili napunila se ljudima različite dobi i različitog spola. Sa malim zakašnjenjem ušla je oveća grupa ljudi i smjestila se u dnu

kod ulaznih vrata. Neki su ostali stajati. Rečeno mi je da je među njima dotični Nogalo.

Nakon predstavljanja, što je učinio naš ljubazni domaćin Petar Oroz, "Caritasovim" radnicima u Bosni poznato ime po pošiljkama koje je slao, počeo sam govoriti. Objasnjavao sam suštinu mirovnog plana koji je postignut u Washingtonu. Dok sam govorio gledao sam lica ljudi i žena. Nitko nije ni treptao, zurili su u mene znatiželjno i često me prekidali sa aplauzom. Većina njih je već svojim licem odobravalala sve što sam govorio, primjetno je bilo da ljudima veliki teret pada sa srca, njihova zabrinuta lica su mijenjala svoj izgled, na njima je treptala blaga ozarenost.

Iza mene je govorio fra Ivan. Govorio je lagano i uvjerljivo o potrebi da se organiziramo, o nuždi koja nas je primorala da održimo sabore i u Posavini, i u srednjoj Bosni i onaj u Sarajevu. Govorio je također o službenom stavu Crkve prema prilikama u BiH i o potrebi da se ona založi za zaštitu svoga puka. - Ista slika na licima ljudi, isto odobravanje.

Kada se počelo sa pitanjima odmah su se iskazali oni koji su protiv sporazuma postignutog u Washingtonu, koji su i dalje za rat s Muslimanima. Po reakcijama drugih vidjelo se da su oni u manjini.

Nakon dva i pol sata rasprave ostali smo u neformalnom razgovoru. Većina ljudi nam je prišla, srdačno se pozdravila s nama, zahvalili se na našoj aktivnosti i svi nas podržali u nastojanju da se rat zaustavi, da se s Muslimanima nađe modus vivendi i sačuva BiH. Prilazili su čak i oni za koje se po pitanjima koja su postavljali moglo pomisliti da su protiv svega. Pokazuje se da našim ljudima trebaju informacije, da s njima treba razgovarati i usmjeravati ih. Iznenadio sam se koliko je među njima mojih komšija iz Kiseljaka, Fojnice, Kreševa i drugih područja iz srednje Bosne. Svi su bili zabrinuti za stanje u Bosni i svi su bili sretni da su stvoreni uvjeti za prestanak rata. Većina njih je izrazila želju da tamo ode što prije.

Svugdje gdje smo bili isti dojam: ljudi su jedva dočekali sporazum jer u njemu vide jedinu priliku za zaustavljanje rata.

Do dolaska u Cleveland bili bili smo u Los Angelesu i Chicagu. U Los Angelesu su naši domaćini bili Bubalo, Ivanković i Radielović i priredili nam susret s većom grupom uglednih Hrvata. U Chicagu smo se također sreli s Hrvatima koji vode značajne hrvatske institucije, te s Muslimanima koji su se okupili sinoć u džamiji. Svugdje isti problem: HDZ je posvađao naše ljude međusobno i posvađao ih s Muslimanima. Oni su vršili goru propagandu ovdje u iseljeništvu nego što je u domovini. Ljudi su dezorjentirani i zbunjeni. Sporazum iz Washingtona se ne uklapa u tu propagandu a propagatori su se našli u teškoj poziciji. Niti mogu pristati na ono protiv čega su do jučer bili, niti mogu biti protiv onog što im sada preporučuje "njihov predsjednik" iz Zagreba.

Jutros sam dobio informaciju da su radne skupine u Beču otpočele rad na Ustavu BiH, koji bi trebalo završiti do petnaestog. U Beču je i Redman sa svojom stručnom ekipom koja pomaže u tom poslu. Nadam se da neće biti većih poteškoća da se na temelju sporazuma iz Washingtona dođe do teksta Ustava.

U Washingtonu smo nastojali doći do jasnih formulacija koje ne ostavljaju nikakve

nejasnoće. Naravno, nije bilo lako prevladati neke probleme i tu je pritisak i pomoć ljudi iz američke administracije bila veoma važna. Kada se u jednom trenutku napustio koncept etničke podjele i prihvatila federacija kantona, bilo je jasno da će do dogovora doći.

Probleme su pravili samo Zubak i Akmadžić. Oni su nastojali po svaku cijenu u sporazum ukomponirati „Herceg-Bosnu“. Kada to nije uspijevalo grčevito su se borili za što veće ovlasti kantona i što manju nadležnost države. Posebno je na tome insistirao Zubak. Želio je sve bitne funkcije države zadržati na kantonima. To se nije slagalo ni s našim planom, ni s nastojanjem Radmana. Granić je na mahove bio izbezumljen. U jednom je trenutku ušao u našu salu sa suzama u očima. Prišli smo mu Siladžić i ja. Rekao je da više ne zna što raditi s njima. Stalno su na telefonu sa Šuškom i postupaju samo po njegovim instrukcijama. Siladžić mu je savjetovao da zove predsjednika. – Ali ne mogu, rekao je. Predsjednik mi je u zraku.

Prsnuli smo u smijeh iako je njemu očito bilo teško. – Kako u zraku, pitali smo. – U posjeti je Albaniji i upravo leti avionom, ne mogu do njega, pokušao je objasniti.

Sreća, Radman je sve držao pod kontrolom i njemu smo mogli delegirati ove probleme. On ih je rješavao pritiskom, ali su neka rješenja u sporazumu ipak ostala loša.

Zadnji dan pregovaranja umalo sve nije propalo. Mislili smo da je gotovo jer je bio pripremljen i protokol za parafiranje u 18 sati. Negdje oko 16 sati nazvao je Izetbegović iz Sarajeva i već po Siladžićevim reakcijama bilo je jasno da on ima neke posebne zahtjeve koji se više nisu mogli ugraditi u sporazum. Siladžić je bio ljut, čak nas je zamolio da ostane sam u sali da bi taj razgovor završio. Izašli smo i ne znam što je razgovarao i rekao Izetbegoviću. Uglavnom, poslije tog razgovora nastala je neka trka: Siladžić je naizmjenično i ubrzano razgovarao s Granićem i Radmanom. Meni je nasamo rekao, da drugi ne čuju, da je Izetbegović tražio da se unutrašnje uređenje BiH prilagodi predsjedničkom sistemu. Mi smo pregovore vodili u potpuno drugom pravcu i postigli sporazum o čvrstoj Vladi i parlamentarnom sistemu. Problem je riješen kompromisom tako što je uvedena funkcija dopredsjednika države.

Tu večer obavljeno je svečano parafiranje postignutog sporazuma. Od svih koji su sudjelovali u njemu, jedino ja nisam bio prisutan. U tom trenutku, zajedno sa fra Ivanom, letio sam za Los Angeles, na poziv Stevea Bubala, Ivankovića i Radielovića. (Moj vid ne samo da popušta već mi suzenje očiju onemogućava da pišem. Moram prekinuti jer od suza koje peku i liju kao da sam sjeckao crveni luk, ne mogu gledati).

7. ožujka 1994. (Toronto)

Danas smo stigli u ovaj prostrani i zaleđeni grad. Ovdje kažu da se ovakva zima ne pamti. Iz aviona je bilo vidljivo da su polja još zaleđena, također korita rijeka i dijelovi jezera. Večeras smo imali susret s užim krugom ljudi, uglavnom predstavnika političkih stranaka i udruženja iz BiH i Hrvatske (HSS, HSP, HSLs, HNS itd.).

Razgovor je bio ugodan, s razumijevanjem i poštivanjem. Svi su ti ljudi gotovo istomišljenici, svi su na pozicijama cjelovitosti BiH i onim principima na temelju kojih je postignut sporazum u Washingtonu. Bio je prisutan i jedan član HDZ; on je samo šutio.

Sastav prisutnih je bio nacionalno mješovit što je stvaralo povoljniju atmosferu za razgovor. Ljudi su s radošću i oduševljenjem primili sporazum i prekid rata Hrvata i Muslimana. Očito je da će i njima ovdje sporazum olakšati život. Svi su oni nekada živjeli u ljubavi i prijateljstvu.

U svojim istupima naročito su isticali negativnu djelatnost ovdašnjeg fratra, izvjesnog fra Ljube Krasića iz Hercegovačke provincije. On je, uz neke HDZ-eovce, bio glavni nositelj mržnje prema Muslimanima.

Na ovom skupu smo saznali da je u Toronto doputovao i nadbiskup Puljić. To bi moglo biti veoma značajno ukoliko bi se on upustio u slične razgovore sa Hrvatima Canade i SAD-a. Ljudi su zatrovani mržnjom i dezorjentirani. On bi mogao svojim autoritetom mnogo učiniti da se stanje počne prevladavati, da se počne vraćati povjerenje među ljude.

11. ožujka 1994. (New York)

Večeras smo našu turneju fra Ivan i ja završili tribinom u prepunoj sali hotela "Hilton". Kao i u Torontu i ovdje je publika bila nacionalno izmiješana. Ljudi su se interesirali za detalje iz sporazuma, za budućnost oba naroda i države BiH.

Veoma malo je, na ovoj turneji, bilo provokacija i nerazumijevanja. Naročito impresivno je bilo u Torontu gdje se skupilo oko tisuću ljudi. Kažu da sala u Hrvatskom domu nije bila ovako puna ni kad je u njoj gostovao Tuđman.

Mi nismo mogli doći do pozornice. Cijela sala je bila u hrvatskom nacionalnom dekoru. Organizatoru sam primjetio da nema zastave BiH, da sam ja član Predsjedništva te države i da bi trebalo staviti zastavu barem dok traje tribina. Rekao je da to nije moguće jer oni tu zastavu nemaju. Budući da je bila velika gužva, uopće nismo mogli kročiti od ulaznih vrata. Jedan od ljudi koji se tiskao oko mene šapnuo mi je da on ima zastavu. Rekao je da mu treba petnaestak minuta da je donese. Sašaptavajući se, dogovorili smo da ću ja odugovlačiti, koristeći gužvu, sa početkom tribine.

U jednom trenutku, preko stolova, jer se između uopće nije moglo ići, energično se probijala prema meni jedna mlada plava žena, kratko ošišana, prelijepog ozarenog lica. Lik mi je bio poznat, ali se nisam mogao sjetiti o kome se radi. Stajao sam na mjestu i čekao da se probije do mene. Kad je došla blizu, sa stola preko koga je išla, bacila se meni u zagrljaj i na uho tiho rekla - Jelena Bajina. Bila je to Jelena Kuliš, sestra Duška Kuliša, iz Kreševa. I ona je bila započela uspješno pjevačku karijeru koju je rat prekinuo. - Bože, zar si i ti ovdje, pitao sam. Da, tu sam s mužem i malim sinom, nedavno rođenim. Muž je ostao da ga čuva, a ja sam morala doći da te vidim.

Užurbano smo postavljali pitanja jedno drugom o našim obiteljima, o zajedničkim prijateljima, o našem zavičaju. Za to vrijeme došao je i naš čovjek sa zastavom. Držao ju je smotanu oko kratkog nosača ispod pazuha. Rekao sam mu da je razvije, digne iznad glave i ponese ispred nas do bine. Kada su prisutni ugledali zastavu iznad naših glava počeli su skandirati, oni koji su sjedili ustali su, a oni koji su se natiskali u prolazu između stolova razmakli su se i stvarali nam prolaz. Na bini smo u jedan prazan nosač zaboli zastavu BiH. U prva dva tri reda uglavnom su sjedile žene i sve su bile oblivene suzama. Rijetko kada sam doživio takvo uzbuđenje.

Poslije, na večeri, rekli su nam da se sigurno veliki broj prisutnih nije slagao ni sa sporazumom, ni sa onim što smo govorili, ali nitko od njih nije iskazivao svoje nezadovoljstvo. Niti jedno provokativno pitanje, nikakav oblik negodovanja. To je sve potvrda da naši ljudi shvaćaju nužnost sporazuma, neophodnost pristanka i odustajanja od onoga što je proizvodilo rat. Svi su, očito, sa nestrpljenjem dočekali ovaj sporazum kao slamku spasa koja je spašavala duše od nepodnošljivog tereta.

Na toj večeri sam od naših domaćina dobio i neke informacije o Gojku Šušku. Uglavnom, tvrdili su mi da ih je prevario, da je od njih pokupio novac i predao ga Tuđmanu kao da je njegov, dok se prikazao u Hrvatskoj kao bogat i poslovan čovjek, važan čovjek hrvatske emigracije, a da to ništa nije tačno. Neki su bili do te mjere ogorčeni na njega da su tvrdili kako on više nikada neće smjeti doći među njih.

Na cijeloj ovoj turneji ostala je jedino mala sjenka na tome što se stalno sticao dojam da postoji samo jedna strana na kojoj je krivica za sukobe između ova dva naroda. Mi Hrvati dosta smo kritičniji od Muslimana prema sebi. Oni još uvijek održavaju psihologiju nedužnosti. Mi, koji smo upućeni, znamo da je bilo mnogo krivice i na drugoj strani. Ali sada nije vrijeme da se istjeruje krivica. Sada moramo raditi na izgradnji mira.

Sutra putujemo u Washington.

Subverzije HDZ-a

13. ožujka 1994. (Washington)

Krug se zatvorio u ovom gradu. Još je, međutim, neizvjesno da li se odmah vraćam ili ne. Večeras mi je u razgovoru Silajdžić rekao da su završili tekst Ustava koji su radili u Beču. Ukoliko bi oni ovdje dolazili na potpis za dva-tri dana, tada ne bih putovao već bih sačekao. (Sutra ću već sve znati).

Sada je najvažnije da je naš sporazum, ovdje samo parafiran, pretočen u Ustav. Očito da su Amerikanci stisnuli dobro i da nisu dozvolili odstupanje od dogovorenog. Poslije konačnog potpisa ovdje (to bi moglo biti krajem ovog tjedna) definitivno će biti politički poražena hercegovačka struja oko Tuđmana. Ostaje da se borimo protiv onih koji će na terenu i dalje provoditi tu politiku. Zato će trebati još djelovati bez popuštanja.

Gradski HDZ Sarajeva nastavlja svoju subverziju prema Hrvatskom Narodnom Vijeću. O tome dobivam alarmantne vijesti iz Zagreba od Jozelića. Oni se neće lako pomiriti sa svojom inferiornom politikom i položajem poslije ovog sporazuma. Problem je što svoju obezglavljenost žele proširiti na narod, što ga i dalje žele smućivati i vraćati na početak.

Ta struja je veoma jaka i ovdje, kako u SAD, tako i u Kanadi. Tu je struju profilirao fra Ljubo Krasić, on je ovdje već dugo i mnoge ljude drži oko sebe. Večeras sam razgovarao sa paterom koji drži franjevačku misiju trećeredaca u Washingtonu. Mnogo toga mi je rekao o našoj dijaspori ovdje. Uglavnom, sve drže hercegovački franjevci, veoma su moćni i utjecajni. Politika im je, međutim, potpuno pogrešna. Po njegovim riječima, oni drže Tuđmana u šahu pomoću Šuška i Vukojevića koji su njihovi ljudi. Pokušali su čak spriječiti da u nedjelju, ovdje, nadbiskup Puljić predvodi misu. Ni on

nije za njih podoban. - To su očito opasni ljudi, pripravnici još na borbu, ne birajući sredstva. Trebat će dugo vremena i strpljenja dok se ovo stanje promijeni.

15. ožujka 1994.

Nisam imao vremena za put u Zagreb. Već sutra ovdje dolazi Silajdžić, a Izetbegović prekosutra. Konačno potpisivanje sporazuma je u petak, 18. ovog mjeseca.

U stalnom sam kontaktu s članovima HNV u Zagrebu, preko Petra Jozelića. Grupa koja je izašla iz Sarajeva završit će svoj posao do kraja ovog tjedna i tada se vraća nazad. Nisu bili odlučni u odnosu prema gradskom HDZ-u Sarajeva, iako sam inzistirao. Pipavi su i bojažljivi. Dozvolili su njihovom predsjedniku Obrdalju da im se približi i sudjeluje u nekim zajedničkim aktivnostima iako je javno pokušao delegitimirati i politički osporiti HNV. - To je nedopustivo. Nisu bili odlučni ni u odnosu prema hrvatskim medijima koji bezočnim lažima nastoje totalni politički poraz oficijelne politike pretvoriti u pobjedu. U tome prednjači izvjesni novinar-skorijević Jozo Čurić. Nastoje ponovno uvesti u javni život one ljude koji su otvoreno rušili BiH, koji su izdali Hrvate u BiH i svojim ranijim postupcima i javnim istupima produživali rat. Te ljude ne treba više štedjeti, ništa više ne treba prešućivati i s njima treba ući u otvoreni obračun. Oni više ne mogu biti nikakvi politički partneri s hrvatske strane. HDZ je potrošio svoj kredit. Vlast u BiH im se više ne smije dati.

Jedino, treba poštediti Tuđmana. Njega još ne treba otvoreno napadati. Treba ga odvojiti od protagonista njegove politike jer to olakšava cijeli postupak. Ne treba ih sve istovremeno imati za protivnike.

Kažu da je u Sarajevu lijepo proljetno vrijeme. Mnogo je ljudi na ulicama. Ne puca se. Tramvaj je proradio od Novog Sarajeva do Skenderije - šestica.

Također sam dobio informaciju kako je Sporazum automatski zaustavio rat između Armije i HVO-a. Kada se kod kuće čulo da je Sporazum parafiran, na crtama bojišnice kod Gornjeg Vakufa vojnici su s obje strane izašli iz rovova i krenuli jedni prema drugima, ostavljajući oružje.

16. ožujka 1994.

“Života mi moga, govori gospodin, nije meni do smrti grešnikove, nego da se odvrati od zloga puta svoga i da živi.”

Potpisivanje Sporazuma i zakulisne igre

18. ožujka 1994.

Konačno je i ovaj dan završen a sve što se u njemu zbilo postalo je prošlost, ponešto od toga povijest. Počelo je dosta burno i neočekivano konfliktno. Jutros rano, prije osam sati popeo sam se na deseti kat hotela gdje je odsjeo Izetbegović. Stalno me progonilo to kakav je protokol potpisivanja novog Ustava BiH, tko ga potpisuje i u kojem svojstvu. Stalno sam slutio neku podvalu koja bi se mogla provući prikrivena formalizmom. Bio sam u pravu: ambasador Alkalaj je pokazao protokol u kome je pisalo da K.Zubak potpisuje Ustav u svojstvu “predstavnik bosanskih Hrvata”. Tu su bili prisutni Muhamed i Nedžib Šaćirbegović i svi smo zajedno čitali i uvjerali se u

napisano. Predsjednik Izetbegović je sjedio u drugoj sobi apartmana u pidžami i nešto pisao. On se nije miješao u naš razgovor, mislim da je bio zaokupljen svojim pisanjem i da nas nije ni slušao.

Bio sam odlučan u zahtjevu da se protokol promijeni. Tvrdio sam da je nedopustivo u mojoj prisutnosti da Zubak bilo što potpisuje u ime bosanskih Hrvata. On njih nikada nije predstavljao, on nije bio eksponent njihove politike već politike koja je bila protiv njih. On svoj potpis može staviti samo u ime tzv. Herceg-Bosne, koja se, uzgred rečeno, tim potpisom likvidira.

Kad je u sobu ušao Silajdžić iznio sam mu svoj stav, sa dosta oštine i ljutnje. Njegova reakcija je samo podigla tenziju. Rekao je da to mora biti tako, da se sada ne može promijeniti, i što me posebno pogodilo, dodao je da sam trebao biti svo vrijeme u Beču, ukoliko sam želio drugačije.

Odgovorio sam mu da ja ne mogu biti dežurni nad svime i na svim mjestima, da sam imao povjerenja u njega, da je on to trebao spriječiti i da ovdje nije problem Zubak već on. Ovdje se postavlja pitanje opredjeljenja Muslimana, na kušnji je njihov izbor budućih partnera. Smatrao sam to sve političkom diverzijom. Ukoliko Zubak potpiše u ime bosanskih Hrvata novi Ustav onda on likvidira "Herceg-Bosnu" ali sebe održava kao predstavnika Hrvata. Time su Sabor Hrvata i HNV stavljeni po strani i sav naš trud je odbačen i zgažen. Rekao sam da na to ne mogu pristati ni pod koju cijenu i da ne želim sudjelovati u ceremoniji potpisivanja Sporazuma u Bijeloj kući. Izašao sam demonstrativno iz sobe rekavši im da se pakujem i već danas prvim avionom odlazim kući.

Sišao sam u hol i skupini naših novinara i osoblju ambasade i misije pri UN saopštio moju odluku. Bili su iznenađeni i nijemi.

Uskoro je cijela delegacija sišla i uputila se hodnikom ka izlazu hotela. Prišao je Nedžib Šaćirbegović, I.Mišić i Bakir Izetbegović s molbom da krenem s njima. Uvjeravali su me da Izetbegović misli da sam potpuno u pravu, ali da trebam krenuti s njima. Odbio sam i rekao da je moja odluka nepromjenljiva. Otišli su bez mene.

U Bijeloj kući su se zadržali iznenađujuće kratko. Ponovno je cijela svita ušla u hotel, ozbiljnih lica i u žurbi. Potonula je u liftovima. Prišli su mi ponovno Šaćirbegovići i uvjeravali me da Clinton Zubaka nije oslovio nikako drugačije izuzev imenom, nije mu dodao nikakav titular. - Kao da je to važno.

Malo zatim pozvali su me kod Izetbegovića. Kad sam ušao sjedili su on i Silajdžić sami. Izetbegović je bio uzrujan, a Silajdžić miran i blijed. Pokušao me uvjeri kako je Zubak morao staviti svoj potpis na ovaj Ustav jer je on strana u sukobu, te da od ovog trenutka on više ne postoji kao predstavnik neke institucije. Rekao sam mu da moj protest nije radi toga i da nemam ništa protiv njegovog potpisa. Naprotiv, da ga nije bilo ja bih inzistirao da i on potpiše ovaj dokument kao predstavnik jedne od strana u ratu. Moj prosvjed se odnosi samo na njegovo tituliranje i ni na što više. Pored mene živa on ne može ništa potpisati u ime bosanskih Hrvata. Oni su me uvjeravali da je on potpisao dokument samo u svoje ime i da ga u najavi Clinton nije ni predstavio. Ja sam inzistirao da vidim dokument koji je potpisan jer je iz njega vidljiva uloga svakog potpisnika.

Rečeno je da ćemo kopije dokumenata sa potpisima dobiti na ručku i počeli su pritisci

na mene da odustanem od odlaska kući te da idem s njima na ručak. Domaćin ručka treba biti Christopher.

Tražio sam potvrdu njihovih uvjeravanja da Zubak nije stavio potpis u ime bosanskih Hrvata. Alkalaj mi je rekao da je on u to siguran i da se ne trebam brinuti radi toga.

Ipak sam potražio Stevea Bubala, Ivankovića i Radielovića koji su pozvani na svečanost potpisivanja, da se s njima konsultiram. Oni su predlagali da idem na svečani ručak kao član Predsjedništva BiH. - Pristao sam. Otišli smo na ručak kod Christophera u State Department. U salonu je bio koktel i mnogo ljudi - sve poznata lica iz svjetske diplomacije, te nekoliko značajnih kongresmena i članova Vlade. Tu su nam donesene i kopije potpisanog Ustava. Imena potpisnika su bila navedena bez ikakvog titulara. Bio sam konačno umiren i mogao sam se prepustiti atmosferi.

Sreo sam se s mnogim važnim ljudima iz američke i evropske politike. Jedino nisam bio oduševljen što tu vidim Owena i Stoltenberga (koji se, inače, ljubazno pozdravio; on je simpatičan i vjerujem dobroćudan čovjek, ali ima pogrešnu ulogu). Razgovarao sam kratko s Tuđmanom. On je inzistirao da se ne govori o zaokretu njegove politike već o kontinuitetu. Odgovorio sam da ovo nije mjesto za ovakve razgovore i da ćemo o tome razgovarati u Zagrebu. On je opet ponovio fraze o cjelokupnom hrvatskom interesu, o potrebi aktivne uloge Hrvata iz BiH u politici a ne samo o njihovoj prisutnosti i sl. Izbjegao sam taj razgovor jer nisam želio kvariti atmosferu. Za Tuđmanom je išao Granić, vidno uzbuđen i radostan. Šapnuo mi je na uho da predsjednik ne voli govor o zaokretu i da o tome treba voditi računa. Rekao je to i nastavio se kretati kroz prazni prostor koji je iza sebe ostavljao u gomili svijeta Tuđman. Atmosfera na ručku je bila ozbiljna i kurtoazna. Sve je više ličilo na poslovni ručak nego na slavlje.

Poslijepodne, posjetili su nas predstavnici EU (Papoulias, Kinkel, Prost, Van Den Broeck i njihovi suradnici). - Mi smo strepili da će doći sa idejom o teritorijalnom razgraničenju sa Srbima, i to po procentima koje su oni bili utvrdili - 33:17:50. Uoči tog sastanka pripremali smo se kako odgovoriti na tako postavljeno pitanje. Sreća, razgovor je tekao u drugom smjeru - govorilo se o administrativnoj upravi u Mostaru, o stanju u Sarajevu, pomoći itd. Nitko nije pominjao procenete i teritorije. Naš zaključak je bio da taj vrući krompir još nitko ne želi uzeti u ruke.

Sutra je zakazan sastanak s funkcionerima CIA-e. Poslije podne se leti nazad - kući.
Bitka za Federaciju

21. ožujka 1994. (Zagreb)

Sastanak s funkcionerima CIA-e nije održan. Sastali smo se u State Departmentu s Radmanom. Poslije ovog razgovora bilo je jasno zašto predstavnici EU nisu otvarali problem teritorija. Umjesto njih to pitanje je postavio Redman. Vrući krompir je bačen njemu u ruke. On ga je pridržavao a da nije trepnuo. Pravio je dug uvod i obrazloženje dok nije otvoreno zatražio nastavak pregovora koje je započela EU u Ženevi: radi se o razgraničenju sa Srbima.

Izetbegović je pokušavao izbjeći raspravu o tome govoreći o situaciji u kojoj je bilo potrebno prihvatiti pregovore o teritorijama. Ja sam govorio o tome da je potpisivanje

novog Ustava o federaciji novi koncept koji se ne može uklopiti u nastavak ženevskih razgovora. Redman je inzistirao na tome i pozvao nas u jedan radni kabinet u kome su bile pripremljene sve varijante mapa sa ucrtanim razgraničenjem prema Srbima. Koncept je bio Unija dvije republike. Kriterij razgraničenja je bio teritorij: odnos 51:49. Bilo je pripremljeno nekoliko varijanti tog razgraničenja. U razgovor se uključivao M.Šaćirbegović. Silajdžić je bio blijed kao krpa i nije za svo vrijeme rekao niti jednu riječ. Imao se osjećaj da bi Radmana progutao. Bilo je jasno da ne želi uopće razgovarati o tome i da je nezadovoljan što je Izetbegović to uopće prihvatio. Čak nije čekao da se razgovor završi, već je u jednom trenutku ustao i otišao. Mi smo ostali poslije toga veoma kratko i vratili se u hotel.

Jedini sam došao u Zagreb, ostali su otputovali u Sarajevo. Rekao sam Izetbegoviću da želim okupiti zastupnike Skupštine BiH i pripremiti ih za naredno zasjedanje na kome treba usvojiti Ustav i donijeti potrebne odluke. On se s tim složio. Zamolio sam ga da po dolasku u Sarajevo, na konferenciji za novinare istakne ulogu HNV i Sabora Hrvata u procesu dolaska do ovog sporazuma. Rekao je da će to učiniti radi toga što je to njegovo ubjeđenje a ne iz propagandnih razloga. Ja sam, opet, želio da on o tome govori u javnosti a ne ja.

Ovdje, u Zagrebu, večeras je održana sjednica jednog dijela zastupnika Skupštine BiH (Hrvata), onih koje je Jozelić s ostalim članovima HNV-a na brzinu mogao okupiti. Neki od njih i dalje ispoljavaju strah i boje se posljedica njihovog javnog očitovanja. U kostima im je još bojazan od propagandnog "jedinstva" hrvatskog naroda. Sreća, više je onih koji su javno rekli da ne žele jedinstvo sa ratnim zločincima, razbojnicima i pljačkašima.

Dogovoreno je da se izda priopćenje o sastanku i zastupnici pozovu na Skupštinu u Sarajevo javnim pozivom. Sutra će zastupnička delegacija zvanično posjetiti Sabor Republike Hrvatske.

Zakazao sam tiskovnu konferenciju za sutra, u 15 sati.

Proljeće u Sarajevu

26. ožujka 1994. (Sarajevo)

Ovo je novi grad i novi ljudi. Ulice ispunjene prolaznicima, neki čak šetaju, sami ili vode pse sa sobom. Na tramvajskom okretalištu mnogo svijeta, a odatle rijeka ljudi razlijeva se u okolne ulice. Hod im je čvršći, sigurniji, lica veselija. Iščezla je ona primjetna potištenost i beznade koji su zasjenjivali svaki lik.

U grad je došlo proljeće pa svemu dodaje svoju vedrinu i toplinu. Forzicija je procvala. U baštama koje su preživjele ovaj rat procvale rane trešnje. - Prošle godine proljeće mi je prošlo, a da behar nisam ni primjetio.

Međutim, sve je to samo usput viđeno, u hodu i žurbi. Pažnja je potpuna na drugoj strani: SDA ima svoju konvenciju, cijeni veoma važnu, priprema se zasjedanje Skupštine BiH za 28. ovog mjeseca, problemi u HSS, Srbi u Sarajevu sutra drže svoj Sabor...

Ne znam što se zbiva unutar muslimanskog političkog kruga. Njihova vodeća stranka zasjeda već dva dana iza zatvorenih vrata i jedino što je izašlo u javnost jest

Izetbegovićeva odluka da se vrati na čelo stranke SDA. Što to znači - teško je sada procijeniti.

Nisam uspio danas otići nazad u Zagreb da bih se sastao sa zastupnicima u Skupštini BiH. UNPROFOR je jučer došao po mene kada nije bilo planirano, a danas me nije bilo na spisku kada sam trebao ići. Da li je to posljedica njihove neorganiziranosti ili preorganiziranosti - ne znam.

Dobio sam informaciju da će iz Splita doći 50 ljudi u Sarajevo, što znači i više nego što ima zastupnika. Uz to, iz Zagreba će doći svi koji nisu otišli danas na poklonjenje Benderu u Mostar, gdje ih je pozvao na "utvrđivanje mandata". Očito da su se svi dobro pripremili za ovu sjednicu. Dali su priopćenje da žele odmah birati predsjednika i dopredsjednika Federacije. Zastupnici koji su podržavali našu opciju ostat će u manjini u Skupštini. Desit će se apsurd: oni koji su gotovo srušili ovu državu i uveli u najkrvaviji zapamćeni rat Hrvate i Muslimane, izmirit će se u podjeli vlasti. To ne bi bila nesreća kada bi oni vlast koristili za učvršćivanje mira i političku borbu za reintegraciju cijele okupirane teritorije u državu BiH, kada bi vraćali povjerenje i zemlju okrenuli na put prosperiteta. Ali oni su producirali međusobna ubijanja, mržnju, etnička čišćenja. - Kako može izgledati njihova vlast? Bojim se odgovora na ovo pitanje.

Pošto nisam otišao u Zagreb iskoristio sam priliku i sa gen. Rosom, koji je u posjeti Sarajevu i Štabu vrhovne komande Armije BiH, te gen. Hajrulahovićem, posjetio Žepče. Odletjeli smo poslijepodne helikopterom i večeras se vratili nazad. Bilo je veoma korisno da smo otišli gore. To će mnogo ubrzati normalizaciju odnosa Armije i HVO-a. Rekli su nam da svoje ekstremiste, koji ugrožavaju provedbu sporazuma, izoliraju i uklanjaju iz vojske. Neki časnici Armije (iz Zenice i Maglaja) pošli su s nama te ostali u Stožeru HVO-a kako bi usaglasili i koordinirali svoje postupke. Stanje se normalizira, imam osjećaj, brže i bolje nego što sam očekivao. Čak su i mene primili veoma srdačno i sa uvažavanjem. (Da sam tu došao prije mjesec dana, vjerujem da bi me ubili). Lozančićev pomoćnik mi je rekao da je jučer bio u Kiseljaku te da će dole biti teško promijeniti stanje. Njega su čak bili uhapsili (svog velikog dojučerašnjeg prijatelja i saradnika). Radi se o grupi razbojnika koji su u Kiseljaku svo zlo i započeli. Zamolio sam ga da sve prenese gen. Rosi. Poslije su se njih dvojica izdvojili i razgovarali oko 20 minuta. Na odlasku mi je šapnuo da je gen. Rosu upoznao sa svim.

General Roso i general Delić su danas u Sarajevu realizirali i posljednju točku svog sporazuma o uspostavi zajedničke komande Armije i HVO-a u prelaznom periodu. Ovdje će biti otvoren Ured HVO-a koji će surađivati sa Štabom Armije BiH. Očekujem da će uskoro Armija i HVO imati zajedničke vojne akcije. Možda baš u području Žepča i Maglaja.

Sutra se održava Skupština Srba sa neokupiranih područja, po uzoru na naš Sabor. Gotovo da je vrijeme za takvo što potpuno iscurilo, ali je korisno i sada. Na taj skup je došao Ivan Đurić, te Radman. Dobro je da se tome da publicitet. Vuk Drašković je poslao pompezno pismo sarajevskim Srbima u kome ih naziva herojima i ponosom srpskog naroda.(???) - S nama, Hrvatima iz Sarajeva, još nitko iz Hrvatske nije na taj način komunicirao.

Neki ljudi kojima sam okružen u HSS-u nastoje me uvući u svoje spletke i međusobne odnose zasnovane na zavisti, licemjerstvu, karijerizmu i zloći. Dok sam se bavio najvažnijim pitanjima našeg opstanka i opstanka države, te uglavnom u svemu uspio, oni su posmatrali sa strane šta se dešava i iz svojeg nerada proizveli nezadovoljstvo koje mi žele nametnuti. Umjesto da su se bavili organizacijom stranke i njenim učvršćivanjem oni su krenuli u međusobne sukobe za prestiž. – Koji prestiž i zašto? Ima pametnih ljudi ali nema puno upotrebljivih.

Umoran sam da bih se tome predao i upustio u njihove odnose. Uz to, najvažniji dio političke bitke tek predstoji i vodiće se u Skupštini BiH. Oni o tome niti razmišljaju niti su spremni ući u taj vrući lonac. – Bojim se da ću i tamo morati upasti sam ili sa veoma malim brojem pristalica odlučnih i upornih. Nek nam je Bog na pomoći.

Moralna dosljednost i makjavelizam

27. ožujka 1994.

Zagrebačka grupa je stigla u Sarajevo. U njoj su članovi HNV i neki od zastupnika u Skupštini koji bi trebali biti na političkoj liniji HNV. Međutim, kada smo večeras imali sastanak da bismo dogovorili strategiju i taktiku našeg nastupa u Skupštini BiH i u poslaničkom klubu Hrvata, na vidjelo su isplivale sve razlike. Prvo, Mariofil Ljubić uopće nije došao na sastanak što je samo po sebi veoma neodgovorno bez obzira na motiv. Drugo, Vlado Pandžić, kao predsjednik zastupničkog kluba, uopće nije dorastao ulozi koju bi morao imati. On bi se želio kroz sve ovo provući, a da ne bude okrznut. Očito, nije raščistio sa sobom, sam sa sobom pravi dramatski zaplet i nastoji svoju konfuziju prenijeti na ostale. Problem je što to druge dekuražira i među njih unosi pometnju. Ljudi postaju neodlučni i bojažljivi. Uz to, Pandžić je nepodesan za rješavanje kompliciranih situacija, konformist je i utilitarist. Nama trebaju odlučni ljudi i utopisti jer u ovoj iracionalnoj situaciji samo oni imaju potrebni realizam.

Ipak, tu su I.Lovrenović, fra Luka i fra Ivan, Jozelić, B.Matić, Doko, I.Markešić i ostali u koje se čovjek može pouzdati i koji neće stati. Večeras sam razgovarao i s nadbiskupom Puljićem koji se vratio s puta po Americi i Canadi. Želio sam ga podsjetiti i upozoriti na poziciju na kojoj je Crkva do sada bila i koju je on otvoreno zagovarao. Rekao sam mu da nama sada ne pomaže nikakav makjavelizam već samo moralna dosljednost i borba za istinu. Mi se ne nalazimo ni u kakvoj realnoj političkoj situaciji već na dnu svih vrijednosti, mi prisustvujemo smaku svijeta. Moramo se ponašati kao da smo stali pred posljednji sud. – Rekao sam mu sve to s namjerom da ga upozorim na mogućnost saveza s onima protiv kojih smo se morali politički boriti, već dvije godine. A to bi bilo isto kao da sklopimo savez s đavolom. Bojim se nastrojenosti crkve ka kompromisima. On mi je rekao da želi „jedinstvo“ hrvatskog naroda, a ja sam ga upozorio na opasnost te teze. Tvrdio sam da je jedinstvo moguće samo na našem političkom programu, na kome je i postignut mirovni sporazum. Ostali smo bez jasnih zaključaka i u obavezi da se ponovno sretnemo dok bude trajala Skupština. – Strepim od „jedinstva“ na koje on misli.

Večeras smo dogovorili da jedna grupa (Lovrenović, fra Luka, Jozelić, Matić i ja) usmjeri aktivnost ka Skupštini i Muslimanima, a druga, parlamentarna, ka klubu hrvatskih zastupnika. Sutra bismo se trebali ponovno sastati.

Spašavanje HDZ-a hrvatskim «jedinštvom»

28. ožujka 1994.

Jutros smo rano počeli pripreme za nastup u Skupštini BiH. Prvo sam imao sastanak Glavnog odbora HSS-a na kome sam želio izvršiti konzultaciju tog tijela te krenuti u širu aktivnost i organizaciju stranke. Predložio sam da zaledim funkciju predsjednika, da vršioc dužnosti umjesto mene bude Branko Zovko kao kompromisno rješenje među ambicijama ostalih, da Slišković preuzme Izvršni odbor. Nastala je mučna rasprava oko toga. Na kraju je iskazana bojazan da bi moj odlazak mogao potpuno ugroziti stranku a ne konsolidirati je. Zato smo to pitanje ostavili za kasnije i prihvatili samo prijedlog za Slišku.

Poslije toga sam imao sastanak sa članovima HNV na koji smo pozvali M.Lazovića kao predsjednika Skupštine. On nam je iznio rezultat dogovora sa predsjednicima zastupničkih klubova po kome samo jedan član HNV može kao gost prisusvovati Skupštini. Shvatili smo da s njim ne možemo taj problem riješiti (nas ima 10 i žele govoriti na Skupštini) te sam otišao kod predsjednika Izetbegovića. Kod njega sam susreo Ganića koji me podržao te smo taj problem lakše riješili. Lazoviću je sugerirano da samo napomene kako Skupštini prisustvuju brojni gosti, među njima i članovi našeg Narodnog vijeća, a da ne pominje brojeve. (Tako je i bilo). U susretu s Izetbegovićem iskoristio sam priliku da razgovaram i o Skupštini, i o kadrovima. Upozorio sam ga da ne bi trebalo žuriti sa odlukama Skupštine, da ona ne bi trebala odmah prerasti u Ustavotvornu skupštinu već da bi na njoj trebalo voditi raspravu o dokumentima koji se usvajaju. Posebno sam ga upozorio da HNV neće nekritički podržati kadrove "Herceg-Bosne" za buduću federaciju te da ćemo mi tražiti usvajanje kriterija za ljude koji će te funkcije obnašati. On se složio i obećao podršku poslanika SDA.

Oko 12 sati stigla je i saborska delegacija Republike Hrvatske kao gost Skupštine BiH na čelu sa Mesićem. Imali smo veoma ugodan i prijateljski razgovor s njima. Došli su na početak zasjedanja Skupštine i bili srdačno pozdravljeni od prisutnih.

Skupština nije mogla nastaviti s radom jer iz Hercegovine zastupnici HDZ nisu uspjeli doći do večeri. Nastavak je zakazan za sutra.

Večeras smo se sastali svi: svi zastupnici Hrvati u Skupštini BiH, HNV, delegacija "Herceg-Bosne", biskupi, provincijal. Duga, iscrpljujuća i na momente veoma mučna rasprava. Stalno se govorilo o potrebi jedinstva, a sve se svelo na isticanje razlika. Naročito su na „jedinštvu“ inzistirali nadbiskup Puljić i zastupnici "Herceg-Bosne" ali su sve činili da do njega ne dođe. Pokazalo se da je moja strepnja o nadbiskupovom „jedinštvu“ bila opravdana. Jasno mi je, on nas je lako i konačno napustio. To nije bio čovjek s kojim sam do sada surađivao. HDE-zeovci su došli sa svojim gotovim prijedlozima koje žele nametnuti svima a koji mogu potpuno blokirati rad Skupštine (od proceduralnih do suštinskih pitanja).

Međutim, ovdje nisu u pitanju samo nedemokratska sredstva i pokušaji da se drugi primoraju na poslušnost. Na njima se vidi odsustvo svakog traga savjesti i kajanja. Njihova čela su skupljena i mračna. Kad govore nastoje riječima istaknuti paravan spram sugovornika i potpuno se prikriti iza njega.

Razgovor, gotovo, nije imao nikakav rezultat jer je toliko gorčine bilo u govoru da se nikakva sinteza nije mogla izvući iz svega. Zaključilo se da se Ustav prihvati i tu smo

se svi složili. Sva druga pitanja su ostala otvorena.

Nadbiskup Puljić je i dalje insistirao na "jedinstvu". Praktično je to značilo vratiti ponovno HDZ u vlast i prepustiti im provedbu WASHINGTONSKOG sporazuma do koga smo mi doveli usprkos njima. - Ne znam kako tumačiti ovu promjenu. Možda je to fenomen prve ljubavi koja se ne zaboravlja i kojoj se lako vraća, bez kriterija, slijepo.

29. ožujka 1994.

Umoran sam. Djelatnost u pozadini Skupštine BiH je iscrpljujuća. Mora se stalno držati na vezi Klub zastupnika koji je sada potpuno nejedinstven i u kome apsolutnu većinu ima HDZ, moraju se davati upute zastupnicima koji su na našoj političkoj liniji za ponašanje i istupe, mora se držati na okupu HNV i Glavni odbor HSS-a.

Noćas smo do kasno imali sastanak HNV-a. Dogovorili smo način njegove organizacije u Sarajevu, Zagrebu i inozemstvu. Također smo se dogovorili oko kadrova koje bismo ponudili na funkcije u Federaciji. Sutra ćemo o tome razgovarati s SDA; danas smo razgovarali s SDA Hrvatske.

Otvorio sam i raspravu o pripremi za izbore i o tome koju će stranku HNV podržati. Većina je za HSS ali ima dosta onih koji imaju podozrenje. Naš narod kaže: koga su zmije klale i guštera se boji.

Novo partnerstvo SDA i HDZ

30. ožujka 1994.

Gotovo je. Skupština RBiH je u funkciji Ustavotvorne skupštine usvojila Ustav Federacije BiH. Išlo je i lakše i brže nego što se očekivalo. Očito da su poslanici dobili instrukcije da bez velikog otvaranja rasprave usvoje taj dokument. Čin je bio svečan ali bez euforije i suvišnih riječi. Rekao bih dostojanstven. Nije bilo mnogo govornika, iskazi kratki i prilagođeni trenutku.

Govorio je fra Petar ispred Franjevačke Provincije Bosne srebrene, zatim Ivan Lovrenović ispred HNV, predsjednici klubova parlamentarnih stranaka, Silajdžić ispred Vlade BiH, članovi Predsjedništva BiH. Ipak, dvije značajne promjene su učinjene: jedna u Ustavnom zakonu, druga u samom Ustavu. U prvoj je ukinut paralelizam dviju vlada, tako da će Republika i Federacija imati jedinstvenu vladu, u drugoj je izbačen cenzus od 5% kao uvjet ulaska stranaka u Parlament. Prva je značajna jer osigurava efikasnost izvršne vlasti, druga omogućuje demokratskiji parlament.

Glavna se borba ovog zasjedanja, sva tri dana, vodila iza dvorane. Nismo mogli uvjeriti SDA, ni ovaj naš, ni onaj „hrvatski“, da za partnere ne uzimaju ljude koji su rušili BiH. Obje delegacije SDA su bile u punom sastavu, s najodgovornijim ljudima. Odali su nam veliko priznanje za sve što smo uradili, podizali su nam spomenik na licu mjesta, ali su bili jasni u izboru svoga političkog partnera - to je bio HDZ. Nismo od njih tražili da se opredjeljuju za ili protiv HDZ-a jer ni među njima nisu svi isti. Tražili smo da se utvrde kriteriji pri izboru kadrova Federacije kojima bi osigurali pouzdano i efikasno provođenje WASHINGTONSKOG sporazuma, vraćanje povjerenja i normalizaciju stanja, te nastavak mirovnog procesa (Srbi nisu obuhvaćeni Sporazumom, njih treba integrirati

u Federaciju). Kriteriji bi trebali omogućiti da Sporazum provode ljudi koji su politički opredjeljeni za cjelovitu državu, koji nisu aktivno sudjelovali u agresiji, ni politički, ni vojno, koji imaju pozitivan odnos prema Sporazumu i spremni su ga provoditi, koji pravilno tumače Federaciju. Uzaludna su bila naša uvjerenja. Oni su već imali odluku. Pravdali su je time da HDZ ima moć i oružje, da je to njihov partner iz nužde, da se ne treba imati bojazan od ovoga partnerstva itd. Izetbegović je posebno insistirao na tome da je njihov partner onaj iza koga stoji hrvatski narod.

Od zaprepaštenja izgubio sam volju da govorim. U jednom trenutku upitao sam zar zaista sada mogu sjediti zajedno s Prlićem i ostalima i provoditi ono što smo mi izgradili. Dobio sam hladnokrvan odgovor - ne brinite, to je naša briga, mi znamo s njima. (Sjetio sam se protokola potpisivanja Washingtonskog sporazuma u kome dakle ništa nije bilo slučajno, partneri su tada izabrani).

Petar Jozelić je bio otvoreniji od ostalih među nama. Suznih očiju, treptava glasa od uzbuđenja, ali energično i jasno, rekao je sve što je trebalo. On se nije više čudio partnerstvom SDA i HDZ, njihovom zajedničkom jeziku i interesu, on je optuživao i gotovo proklinjao. - Uхватili ste se u kolo zla, mislite u tom kolu graditi zajedničku državu, ponavljao je uporno. - Ako je cilj toga stvaranje nacionalnih kantona onda je to tragedija, to s našim projektom nema nikakve veze.

Teško se sjetiti svih Petrovih riječi ali poslije njega se nije imalo što reći. Sugovornici nisu pokazivali nikakvu grižnju savjest, bili su mirni, sigurni u sebe i čini se da ih izgovorene riječi nisu mnogo doticale.

U poslaničkom klubu Hrvata uspjeli smo dobiti jednu značajnu bitku: Bender je skinut sa funkcije predsjedavajućeg i izabran je Pandžić. Za Bendera nisu glasali čak ni bivši zastupnici njegove "Herceg-Bosne". To razotkriva njihovo nejedinstvo i ranjivost.

Također, nisu uspjeli nametnuti stav da se na pozornicu stavi zastava "Herceg-Bosne". Stavili smo zastavu hrvatskog naroda pored zastave SDA i državne zastave BiH.

Pred samo zasjedanje Ustavotvorne skupštine izbio je mali incident koji je faktički potvrdio čvrsti savez SDA i HDZ, odnosno „Herceg-Bosne“. Miro Lazović, predsjedavajući Skupštine RBiH, otvarajući zasjedanje, prelazeći pogledom po dvorani, ugledao je u prvom redu Jadranka Prlića, premijera „Herceg-Bosne“ i predsjednika HVO-a. Pomalo zbunjen ali ipak smiren, kakav je po prirodi, preskačući svu proceduru, zastao je i pitao: gospodine Prliću, otkud Vi ovdje, niste član Skupštine i niste pozvani na ovo zasjedanje; molim Vas napustite salu.

Prlić očito ovo nije očekivao, trenutak je još sjedio mirno, ali kako se cijela dvorana okrenula prema njemu počeo je lagano i neodlučno ustajati. Pored njega je sjedio gen. Roso, uhvatio ga za ruku i spustio nazad u stolicu. Nastao je tajac. Lazović kao predsjedavajući je šutio i čekao. Mučna atmosfera je prekinuta nečijim zatjevom za pauzom iako zasjedanje nije ni počelo.

Nakon pauze dvorana se ponovno popunila. Prlić je ušao i sjeo na svoje mjesto. Na kraju je ušlo i Radno predsjedništvo Skupštine. Među njima nije bilo Lazovića. Predsjedavanje je preuzeo Mariofil Ljubić. - Što je bilo u pauzi nitko ne zna. Sjetio sam se trenutka kada je predsjedavanje ovom Skupštinom preuzeo Mariofil od Krajišnika, one noći kada je SDS napustila dvoranu i krenula u rušenje institucija BiH. Ima nekog

obrnuto paralelizma u ovome.

Mnogi ljudi su mi, nakon svečanog proglašenja Ustava, prilazili i čestitali. Zahvaljivali su na onome što sam učinio i dali do znanja da to cijene. Nitko od zvaničnika to nije uradio. Samo mi je prof. Konjicija uz čestitku rekao kako je očekivao da će neko od njih javno, za govornicom, odati priznanje, jer, „sve si ovo ti uradio, a niko ni riječi“. Izmotavao sam se ne znajući što reći. Nisam se mogao radovati, bio sam tužan. Ne znam zašto. Možda zbog pomisli na ono što dolazi, na težinu borbe koja će se voditi protiv ovih opakih ljudi, a i na predstojeće izbore. Smješala su se osjećanja i nisam bio u stanju izdiferencirati ih. Nedostajao mi je moj dom, moja obitelj, moj voćnjak i pčelinjak. Tamo se znam i radovati i tugovati. A tako je sve daleko i nedostižno.

Iz Zagreba se nastavlja dvostruka politika

10. travnja 1994.

Ponovno sam u Sarajevu. Vrijeme zahladnjelo, kišno. Bliže jeseni nego proljeću. Moj kratki, uskrсни boravak u Zagrebu završio sam u četvrtak, prije tri dana. Otišao sam na Veliki petak, zajedno s članovima HNV koji su se vraćali u Zagreb poslije skupštinskog zasjedanja.

Jozelić je insistirao da idem s njima jer on tradicionalno na Veliki petak priprema banket i druženje za svoje prijatelje. Bilo je zaista ugodno i relaksirajuće. Poslije silnog i zamornog posla kojim smo se bavili posljednjih dana ovo je bilo pravo opuštanje. Izbjegavao sam razgovore o politici iako su mnogi znatiželjnici to htjeli. Uživao sam u društvu dragih ljudi, u neobaveznim razgovorima i šalama koje smo zbijali.

Bio je to, međutim, i koristan boravak. Prvo, obavio sam važan razgovor s Granićem, te, prateći informativna sredstva u Hrvatskoj, došao do važnog zaključka: oni će i dalje nastojati održavati paralelizam vlasti održavajući "Herceg-Bosnu". Drugo, riješio sam neke organizacione probleme s daljnjim radom HNV-a.

Graniću sam se javio u subotu i izrazio spremnost da se sretnemo. Taj dan, poslijepodne, iz ureda predsjednika Republike Hrvatske obaviješten sam da me Granić očekuje u ponedjeljak u 11 sati. Pretpostavio sam da se o tom susretu razgovaralo kod Tuđmana, da će susret s Granićem biti važan jer je zakazan za drugi dan Uskrsa. Pripremio sam se za razgovor. Odredio sam nekoliko važnih problema: ponašanje zastupnika HDZ-a na zasjedanju Skupštine BiH i ideje s kojima su došli, kadrovska rješenja u budućoj Federaciji BiH, stav SAD prema sporazumu i njegovoj provedbi, odnos oficijelne hrvatske politike prema meni i hrvatskih medija, mogući otpori provedbe novog Ustava Federacije.

Dobro sam procijenio: dan je bio neradni, nije bilo tajnice i pomoćnog osoblja u MIP-u Hrvatske. Granić je bio u svom uredu. S njim su bili Sančević i Sanader. Izložio sam sve točke o kojima sam se pripremio govoriti. Naročito sam podvukao namjere dijela zastupnika HDZ-a na Skupštini BiH da i dalje bojkotiraju i delegitimiraju organe i tijela države BiH. Upoznao sam Granića da su htjeli biti prisutni samo na zasjedanju Ustavotvorne skupštine, da su pokušali, ali bez uspjeha, napraviti puč u zastupničkom klubu Hrvata sa Benderom, da su kanili izabrati Zubaka za predsjednika Federacije i tako obavljenog posla vratiti se kući i više ne pomišljati na Sarajevo, itd.

Što se tiče kadrova za Federaciju tražio sam da mi kažu na koga od Muslimana računaju da bismo se mogli i mi odrediti. Rekao je da je to Silajdžić. Upozorio sam da u tom slučaju moraju promijeniti svoju kombinaciju sa Zubakom, jer time Silajdžića eliminiraju. Oni nemaju informacija o tome što se zbiva u političkom vrhu Muslimana.

- Ako idu sa Zubakom za predsjednika Federacije, moraju znati da Izetbegović neće prihvatiti biti dopredsjednik već će insistirati na predsjedničkoj funkciji. U tom slučaju će Hrvat morati biti predsjednik Vlade Federacije, a time se eliminira Silajdžić. Pošto Silajdžić neće htjeti niti jednu drugu funkciju, za partnera bi mogli dobiti nekoga drugog.

Na koncu razgovora o ovoj kombinatorici zaključio sam, ne prvi put, da je njihova politika površna i neutemeljena na potrebnoj političkoj analitici.

Posebno smo razgovarali o odnosu oficijelne hrvatske politike prema meni i u tom smislu o medijskim napadima na mene, koji su sada žešći nego ranije. Granić je pokušao objasniti da to nije ni njegovo ni predsjednikovo mišljenje, da oni ne mogu utjecati na tisak i da to mogu zaustaviti samo na HTV.

Uzvratio sam da od njih ne tražim ništa već samo da govore istinu o cijeloj mojoj aktivnosti. Rekao sam i to da očekujem od Granića i Tuđmana da će tu istinu javno saopćiti i da bi to bilo korektno.

Granića je, međutim, zanimalo da li ću se ja kandidirati za neku od funkcija u Federaciji. Odgovorio sam da ću o tome odlučiti i da želim da shvate da nisam činio to što sam činio zbog vlasti već da bi se promijenilo stanje u kome smo se našli. Rekao sam i to da bismo mi mogli podržati i Zubaka u nekim okolnostima ali to nisam objašnjavao i nisam rekao na kojoj funkciji. Otkrio sam im da će HNV imati i svoje kandidate.

Ovaj je razgovor bio veoma važan, naročito ono što su govorili Sančević i Sanader. Zapravo, potpuno su razobličili ono što se u tisku tek naslućivalo: provedbu Ustava Federacije nastojat će usporiti koliko mogu i održavati propalu "Herceg-Bosnu". Taj posao će raditi Sančević sa svojim veleposlanstvom koje će otvoriti u Sarajevu i koje će kadrovski "ojačati" ljudima koji su rušili BiH i zagovarali politiku rata s Muslimanima. Te namjere nisu mogli prikriti.

I pored obećanja da će upozoriti HTV na odnos prema meni, tu večer ponovno su me vrijeđali u jednoj emisiji koju je vodio J.Čurić. To vrijeđanje nije bilo nikakav ispad neupućenog voditelja, jer je to radio od početka prezentiranja našeg mirovnog plana. Sutradan sam nazvao Granića i rekao mu za to. Upozorio sam ga da više neću šutiti, da ću se znati braniti od njihovih laži i da ću to učiniti već sutra na tiskovnoj konferenciji HNV-a u hotelu "Panorama". Tako je i bilo. Održali smo konferenciju na kojoj sam nastupio oštro i napadački.

U utorak sam bio s Ejupom Ganićem u Bihaću. Trebali smo se susresti s Abdićem ali ovaj nije došao na sastanak. Abdić želi razgovarati samo sa Silajdžićem.

Put je bio veoma riskantan. Letili smo preko teritorije koju su kontrolirali Martićevci i koji su rušili sve što su vidjeli. Kada smo ulazili u helikopter Ganić je insistirao da daju dvije letilice. Oficir stranih snaga koje su nas trebale prebaciti s aerodroma u Zagrebu

snebio se i čudio. Ganić je insistirao s obrazloženjem da imamo šansu preživjeti ako nas gađaju ukoliko smo razmješteni u dvije letilice. – Neka barem jedan ostane živ, govorio je. Ponekad mi je njegova upornost smetala, ali ovaj put je bila dragocjena. Dobili smo dvije letilice.

Koliko sam mogao pratiti, letili smo preko Karlovca, pa onda preko nekih pošumljenih predjela. Piloti su bili izvrsni – gotovo da su helikopterima dodirivali vrhove drveća, prateći konfiguraciju terena. Kada bi se obarali niz padine, trbuh mi se dizao pod bradu. Ipak, tu nelagodnost sam svlađivao lakše od straha da bi nas mogli pogoditi. Najednom se ispod nas pojaviše blagi brežuljci. Bio sam impresioniran. Gotovo svi su bili uzorani i obrađeni, u potpunom kontrastu spram neuređenih i zapuštenih predjela koje smo preletjeli. Znao sam da se ne radi o marljivosti ili nemarljivosti stanovnika jer svi ljudi egzistencijalno ugrođeni nastoje preživjeti na svakom pedlju zemlje. Radi se o dvije političke koncepcije koje su vidljive i sa ove visine, ili kako bi narod rekao – „koje se vide iz aviona“. Jedni prema ovoj zemlji i svojoj njivi imaju odnos kao prema svojoj domovini, trajno su i neodvojivo vezani za nju, njeguju je i čuvaju; drugi su privremeno na njoj, ne osjećaju je kao svoju i samo čekaju dan kad će s nje otići.

Pretpostavljao sam da smo u Bihaćkoj krajini i više nisam osjećao strah.

U Bihaću sam se sastao s tamošnjim Hrvatima i rukovodstvom HDZ-a. Sastanak smo imali u župskom uredu kod fra Ive Orlovca.

Oni tamo nemaju nikakve posebne probleme kao Hrvati. Snose sudbinu svih ostalih ljudi koji tamo žive u izolaciji. Hrana teško dolazi do njih, tisak ne dolazi nikako, telefonske veze su prekinute. Tražili su da upoznam s tim i vlasti u Hrvatskoj te da ih zamolim da pošalju humanitarni konvoj koji ne bi išao preko Kladuše. Naime, sve što ide preko Kladuše postaje sredstvo ucjene Fikreta Abdića. Također, po njihovim riječima Abdić je gori od četnika, pali sela i cijeli kraj drži kao taoce. Također su imali velike primjedbe na Vladu Šantića, zapovjednika HVO-a koji od osnutka tih hrvatskih postrojbi nastoji sve hrvatsko podvesti pod svoju vlast. Potpuno isti metodi kao i drugdje, slično onome što je S.Zelić radio u Sarajevu. Šantić je potpuno ugušio rad HDZ-a kao jedine hrvatske stranke u tom kraju.

Poslije povratka iz Bihaća dobio sam informaciju da me HTV ponovno napadao i vrijeđao u svojoj emisiji. Pozvao sam Granića i izvjestio ga o tome, jer smo inače trebali se čuti. Granić me ponovno uvjeravao da to nema nikakve veze ni s njim, ni s predsjednikom, da će on večerati s predsjednikom opširno razgovarati o svemu, te da bi želio da ga sutra, u srijedu, nazovem u 8 sati. Sutra ujutro nisam imao volju nazvati Granića, nisam želio susret s Tuđmanom, a bojao sam se da bi on to tražio. Otišao sam na konferenciju za tisak i branio sebe, HNV i politiku za koju smo se zalagali i zalažemo.

U Zagrebu smo se dogovorili o daljnjem radu HNV-a. Petar Jozelić će svoj ured pretvoriti u urad HNV-a, što je već bio. Tu smo se sastajali, odatle organizirali konferencije za štampu, držali sastanke s hrvatskom oporbom. U uredu će raditi Damjan Vlašić i Ivan Lovrenović. Razradili smo posebnu taktiku za nastup na narednom zasjedanju Ustavotvorne skupštine. Razgovarat će se sa svim zastupnicima Hrvatima pojedinačno. Jedna grupa HNV-a će posjetiti ambasade SAD, Njemačke,

Austrije, Turske i Vatikana i upoznati ih s našim stavovima i indicijama da će se pod firmom Federacije nastojati održavati politika propale "Herceg-Bosne".

Također, razgovaralo se i o potrebi pokretanja časopisa HNV-a koji bi se zvao Hrvatsko-Bošnjački tjednik. (Najveći trošak izdavanja snosio bi Jozelić).

Hrvatsko Narodno Vijeće je donijelo odluku da se kandidiram za funkciju predsjednika Federacije jer je procijenjeno da bi SDA mogla povući svog kandidata Izetbegovića pred tim prijedlogom. Izetbegović neće sigurno odstupiti pred Zubakom.

O svemu tome bit će informirani ambasadori pomenutih ambasada kao i zastupnici Hrvati.

Ovdje, u Sarajevu, prihvatio sam se konsolidacije HSS-a i razvoja stranke do pred izbore. Održao sam u subotu tribinu u Novom gradu, gdje je bila i osnivačka skupština općinske organizacije HSS. Tribina je bila dobro posjećena i prisutni su pokazali veliki interes za ono što sam govorio.

Bombardiranje srpskih položaja 11. travnja 1994.

Danas su avioni NATO-a ponovo bombardirali srpske položaje oko Goražda. Američki ambasador Jakovich mi je rekao, u susretu koji smo imali, da je svoju Vladu upozorio, prije nego su bilo što poduzeli, da mora biti odlučna i ako se opredijeli za vojnu akciju da će morati djelovati više puta. Njegova je procjena bila da jedan napad neće zaustaviti Karadžića i ukoliko se uđe u vojnu akciju trebat će je voditi do kraja.

Daljnji razvoj događaja će zavisiti od te odlučnosti. Večeras je objavljeno da je smijenjen zapovjednik Karadžićeve vojske R.Mladić.

Jutros sam razgovarao s Izetbegovićem. Želio je čuti moje mišljenje o kadrovskim rješenjima za Federaciju. Rekao mi je da bi on povukao svoju kandidaturu za predsjednika ukoliko bi ja bio kandidat. Ja sam inzistirao na tome da u svim kombinacijama treba ostati Silajdžić.

U srijedu, na tiskovnoj konferenciji, HSS će objaviti da sam kandidat te stranke za predsjednika Federacije.

Naše prognoze da će Sančević otvoriti ured u koji će staviti razbijače BiH i s njima pokušati vladati Federacijom, obistinjuje se. U Sarajevo je već stigao M.Lasić, u funkciji ministra - savjetnika ambasade Republike Hrvatske u BiH. - Bit će zanimljiva lista ostalih.

Smrt Branka Mikulića 12. travnja 1994.

Teško se otrgnuti impresijama i osjećajima, uzdići se iznad emocija i psihološkog stanja koje svatko od nas nosi. Ovo je stanje kada sam potpuno odredjen emocijama a traži se da budem racionalan. Moje mentalno zdravlje zavisi od toga koliko sam u stanju svladati ovaj paradoks.

Rat je zarazio ljude. Ponovno sam se uvjerio u to sudjelujući danas u jednoj otvorenoj

emisiji Radia "Vrhbosne". Iz pitanja slušatelja probija gorčina i zloba, ona duboka nepomirljivost koja vodi u pakao i koja za sobom želi povući što veći broj drugih. Oni se ne mogu pomiriti, prije svega, sa sobom, pogotovu ne s drugima, u njima postoji raspolučenost, nespремnost na istinu i odsustvo nade. Nažalost, za godinu dana emitiranja svog programa, Radio "Vrhbosna" nije uspio utjecati na duše i svijest svoga slušateljstva. To ne mora biti dokaz njegove neučinkovitosti i nemoći već dokaz dubine stradanja ljudi. Na tu ljutu ranu HDZ lijeva svoj ideološki otrov, i dalje ide s mržnjom kao temeljnom polugom svoje politike. Uz to, najveću mržnju ispoljavaju prema Hrvatima neistomišljenicima.

Uz takvo stanje zabrinjavajuće je javno zalaganje nadbiskupa Puljića za "jedinstvo" hrvatskog naroda. Kako ćemo postići jedinstvo s onima koji nas ne priznaju ni da postojimo, koji radije surađuju s četnicima nego s nama. Nadbiskup bi morao biti određen i zahtijevati jedinstvo na našem mirovnom planu i usvojenom Ustavu, i to od onih koji su nas na pogrešnoj politici uvukli u rat s Muslimanima. Kao što Crkva nije bila pronicljiva kada je dovodila na vlast HDZ, bojim se da sada neće imati moralne snage da istraje na istini. HDZ je njihova neostvarena ljubav koja ih je odbacila. To odbacivanje je išlo tako daleko da je Crkva proglašavana izdajničkom, držane su joj moralno-povijesne lekcije, držane propovjedi i poduka iz Evandjelja. Bojim se da Crkva nikada nije pregorila svoju prvu ljubav i da se u jednom trenutku samo pobunila protiv politike koja je nju odbacila. Kada se ta ljubav vratila, prigrlili su ih s većom strašću nego ranije. S tim moramo računati ma koliko nam teško sve palo. Ne smijemo ništa učiniti da crkvu okrenemo protiv sebe, čak ne treba upućivati ni prigovore na slabost. Moram obaviti razgovor s nadbiskupom Puljićem i utvrditi tačno što misli pod "jedinstvom" na kome inzistira.

Danas, poslijepodne, umro je Branko Mikulić. Rat je relativizirao i obezvrijedio podjednako i život i smrt. U našoj situaciji, sudbina grada Sarajeva je postala mjerilo svih drugih sudbina. Vrijednost ljudskog života se mjeri sudjelovanjem u sudbini ovog grada. U tom smislu će biti promatrana i smrt druga Branka. Ovo se mora izgovoriti bez cinizma jer je pokojni Branko svoj život živio dosljedno, a Sarajevu i Bosni i Hercegovini ostao vjerman do svog posljednjeg daha.

Znao sam da je bolestan i da je prije dva-tri dana došao kući iz Lozane samo da bi ovdje umro. Ipak nisam mogao očekivati tako brzu smrt. Nisam ga uspio vidjeti. Planinka je pozvala don Luku kada je umirao. Bio je kod njega. Bio sam iznenađen njegovom željom da mu govorim na grobu. Kasno smo se osobno upoznali i nismo imali vremena družiti se. U Sarajevu je još mnogo njegovih starih suboraca i prijatelja iz komunističkog vremena. Ipak je tražio da se ja oprostim od njega. Planinka je molila da to uradim iako sam rekao da mi je teško. Istina, to mi je velika čast, ali što reći o tom čovjeku koga sam tako kratko poznao. Moram govoriti pred njim kao da ga gledam u oči. Moram govoriti pred drugima koji će mene gledati u oči. Moram govoriti smisleno i kratko. Moram govoriti u skladu s njegovim dignitetom. Moram govoriti u skladu s mojim dignitetom. Nikada mi kao sada nije bilo teško odabrati riječi koje ću izgovoriti.

Sutra bi trebalo na tiskovnoj konferenciji objelodaniti moju kandidaturu za predsjednika Federacije. Danas smo raspravljali na tu temu u HNV-eu koje djeluje u Sarajevu. Opravdani su razlozi i za i protiv toga. Ipak, ja moram donijeti odluku o

tome. Još sam neodlučan. Ne mogu do kraja procijeniti oportunističku odluku.

-“Do smrti se bori za istinu, i Gospodin će se boriti za te.”

Druženje u «Ježu»

13. travnja 1994.

Održali smo tiskovnu konferenciju HSS-a. Ipak nismo objelodanili moju kandidaturu. Smatrao sam to neprimjerenom konferencijom na kojoj sam i sam sudjelovao i na kojoj smo govorili o godišnjici rada HSS-a. – Da li će nekada, netko objektivno ocijeniti taj rad? Poslijepodne sam razgovarao sa Silajdžićem. Molio je moju suglasnost da se omogući S.Haliloviću da ode iz Sarajeva i da se skloni u Tursku. Smatrao je to važnim zbog njegove uloge u ratu.

Razgovarali smo, naravno, i o kadrovskim problemima. Pitao sam ga zašto se Izetbegović ne bi povukao pred njim jer bi Hrvati njega podržali na funkciji predsjednika Federacije. Rekao je da se radi o čistoj borbi za vlast i prestiž.

- Sutra dolazi delegacija iz Hercegovine na čelu sa Zubakom. Razgovarat će se o kadrovima Federacije i pripremi Skupštine.

- Večeras smo imali ugodno večer u “Ježu”. Pozvao sam na večeru V.Jakovicha. Društvo su mu činili još don Luka, fra Ljubo i Ž.Grubešić. Jakovich je s pažnjom slušao impresije i zapažanja dvojice svećenika koji su nedavno putovali kroz srednju Bosnu i boravili u selima Neretvice.

Održavanje „Herceg-Bosne“

14. travnja 1994.

Danas je u Sarajevu boravila pregovaračka ekipa iz Hercegovine, na čelu sa Zubakom (Prlić, Bender, Akmadžić, Buntić). S njima je doputovao i M.Ljubić. Sastanku su prisustvovali i ambasadori iz SAD – V.Jaković, te iz Republike Hrvatske – Z.Sančević.

Pregovore je vodio H.Silajdžić. Izetbegović nije sudjelovao u ovome. Odmah na početku predstavnici “Herceg-Bosne” su htjeli razgovore formalno omeđiti i postavili su pitanje tko su legitimni predstavnici dva naroda koji trebaju učestvovati u dogovorima oko provedbe Ustava Federacije. Sami su postavili pitanje i sami dali odgovor: oni priznaju samo one koji su dobili legitimitet na izborima 1990. godine. Sve što se u međuvremenu desilo kao da ne postoji. Oni žele i dalje politički monopol nad hrvatskim interesima u BiH, oni i dalje žele samo vlast i ništa drugo.

Silajdžić je veoma diplomatski pokušao uvjeriti ih kako su neki ljudi nezaobilazni u ovim pregovorima, pogotovu što je njihova djelatnost dovela do ovakvog raspleta krize (mislio je na mene i moju prisutnost na sastanku).

Prekinuo sam mučnu situaciju i rekao im da nemam ništa protiv da se vode i stranački razgovori, ali da trebaju očekivati još rasprava unutar svakog nacionalnog zastupničkog kluba jer će sve stranke, koje su u parlamentu inzistirati na tome.

Upozorio sam da ti klubovi nisu više tako homogeni kao što su bili i da se preko te

činjenice ne može prelaziti. Poslije te moje intervencije izašao sam iz sale i ostavio ih da se dogovaraju.

Danas je sahranjen Branko Mikulić. Obavio sam časnu, ali tešku dužnost i govorio na grobu. Nisam tome vičan. Nekako sam ipak uspio izgovoriti nekoliko misli. Mnogo je bilo ljudi na sprovodu. Preko očekivanja. Sahrana skromna, ratna. Don Luka je više za sebe nego za druge izmolio molitvu, poštujući komunistički dignitet pokojnika. Fra Mirko je sa svojim dječijim zborom otpjevao prigodnu pjesmu. – To je bilo sve.

Medijski napadi i laži

25. travnja 1994.

Političko stanje se nije promijenilo od prošlog posjeta delegacije iz Hercegovine. Ponovno su bili ovdje u subotu, prekjucher, i ništa se nije dogovorilo. Još se vode načelne rasprave oko funkcija što upućuje da je borba za vlast centralno pitanje razgovora. Za to vrijeme čeka zaživljavanje novog Ustava, formiranje federalnih institucija i konačna provedba Washingtonskog sporazuma.

U hrvatskim medijima se neprestano vodi medijska kampanja protiv mene. HDZ nastoji lažima i blaćenjem potpuno me diskreditirati i eliminirati iz svih daljnjih pregovora o Federaciji. Pozivaju se na legitimitet iz 1990. godine koji su sami izgubili onoga trenutka kada su formirali "Herceg-Bosnu" i napustili interese našeg naroda u BiH.

Teško je izdržati ove napade. Optužuju me za borbu za vlast a, ustvari, oni se grčevito bore za nju i za monopol nad našim narodom. Meni je jedino stalo da se provodi Ustav do koga smo teško došli i da se ne obnove borbe koje smo teškom mukom zaustavili. Ponovno ću preispitati moju kandidaturu za neku od funkcija u Federaciji. Ima više razloga za to: prvo, institucije Federacije trebaju imati moć da provedu Ustav, drugo, možda moja kandidatura usporava dogovor HDZ-a i SDA oko funkcija u Federaciji, treće, stvara se privid da ja cijepam hrvatski politički korpus, četvrto, stvara se pogrešna predstava da se HNV preko mene bori za vlast. Ako bih i imao neku značajnu funkciju u Federaciji možda bi moje prisustvo umanjilo moć njenih institucija u provedbi Ustava, možda bi se HDZ i SDA lakše sporazumjele kada ja ne bi bio u kombinaciji, te bi se prije pristupilo provedbi sporazuma, možda bih izvan Federacije imao više prostora za kritiku njenih funkcionera i njihove djelatnosti u provedbi Ustava, mogao bih inzistirati na hrvatskom jedinstvu na bazi sporazuma, bio bih rasterećen tereta vlasti i sve pritužbe da se borimo za vlast otpala bi.

Moram zakazati Glavni odbor HSS-a i HNV i ponovno sve aspekte ovih problema analizirati. Ne bismo smjeli svoje poštene namjere u svim našim aktivnostima dovesti u pitanje. Također, teret provedbe federalnog Ustava trebamo staviti na pleća i drugima. Ovi me problemi čine nervoznim i dekoncentriranim.

Razgovarao sam danas s Izetbegovićem i Ganićem o svemu i iskazao svoje nezadovoljstvo s tokom pregovora. (Svugdje stoji ta opasnost da me ne razumiju i da pomisle da se borim za neki osobni položaj. A meni je stalo samo do toga da se Ustav što prije provodi, da Federacija jača i da se u njene institucije ne uvuku oni koji će je rušiti). Imao sam osjećaj da Izetbegović razumije moja nastojanja. Upozorio sam da se

stvorio nepotreban i štetan vakum koji održava nelegalno stanje u Hercegovini (šverc i kriminal, prisustvo vojničkih bandi i sl.), a u Sarajevu i teritoriji pod kontrolom Armije uvodi se jedno novo, nezakonito stanje (otpuštaju se ljudi s posla, dijele se poslovni prostori, stvaraju nove firme, priprema privatizacija).

Deprimiran sam cijelom situacijom. Ponovno osjećam nemoć, ponovno više ništa ne zavisi od mene.

Pregorijevanje

26. travnja 1994.

Kako je velika i nepodnošljiva uzaludnost ljudskog nastojanja. Nema ništa što smo u stanju postići i sačuvati. Jedino je veliko ljudsko pregorjevanje. Čovjek mora biti u stanju pregoriti da bi mogao živjeti. Uspjeh je varka; to je samo sjećanje na put, to je prazan profil nad kojim nema ni divljenja, ni užitka. – Kako se pomiriti s tim? Kako poslije toga otići i mirno spavati. Spavati i sanjati kao da se ništa nije desilo, kao da se niti oko čega nije nastojalo. Ne biti ni radostan, ni rastužen. Možemo li biti ravnodušni spram uzaludnosti života? Da li je tajna prihvaćanja toga u spoznanju ili u iskustvu?

Pregorijevanje je rasterećenje. To je stanje granične situacije koja sve relativizira. Ona nas oslobađa tuge ali i nade.

To, ipak, nije stanje ravnodušnosti. Prije bi se moglo reći da je to stanje stisnutih zuba. Hod po stepenicama koje nigdje ne vode ali pored kojih nema drugog puta. Svaki korak je težak kao olovo i zato oslobađajući. To je stanje pomirenosti.

Čovjeku je potrebno samo malo nježnosti i ništa drugo. Jednostavne, prolazne nježnosti koja čak ne ostavlja trag.

Bečko dogovaranje kantona

8. svibnja 1994. (Beč)

Poslije nerazumljivo dugog putovanja avionom UN od Sarajeva do Frankfurta, stigli smo noćas u Beč. Umor je bio jači od želje da se prošetaju ulicama ovog lijepog grada. Njegova ljepota je data i u sentimentu koji on budi u nama, podsjeća na Sarajevo, na Bosnu.

Jutros je nedjelja, okupana suncem i prozračnim plavetnilom. Imali smo kratak susret s Mockom (Silajdžić, Duraković, Bičakčić i ja). Interesirao se za sadržaj razgovora, za položaj Srba u Federaciji i uopće, međunarodnu inicijativu preko tzv. kontaktne grupe. Problem čine Francuzi koji nastoje naše pregovore sa Srbima vratiti na podjelu teritorije, odnosno na pregovore (sada) dvije ravnopravne strane, bez određenja agresora. Silajdžić je Mocka upoznao s tim i molio diplomatsku neutralizaciju francuske inicijative.

Ponovno se pokazuje da su povijesni interesi konstante. Iz ove perspektive tek možemo čitati sukobe interesa velikih sila na našem bosanskom prostoru. Ponovno je borba Engleske, Francuske i Rusije s jedne strane, te Austrije i Njemačke s druge strane, oko utjecaja i dominacije. Pozicije su, međutim, promijenjene, Austrija i Njemačka su ograničene u svom utjecaju bilo svojim ustavima, bilo međunarodnim položajem. Rusija, Engleska i Francuska, naizmjenično, kako u prošlosti, tako i danas, instrumentaliziraju Srbiju i Srbe za svoje ciljeve. Zato su ovdje počinjali ratovi, zato se

danas nastoji preći preko činjenice da je Srbija, uz pomoć nekih Srba iz BiH, izvršila agresiju na BiH.

Ovo stanje i omjer snaga svjetskih sila još će dugo određivati našu sudbinu.

Razgovori su, ovdje, u američkoj ambasadi, i uz njihovo posredovanje, počeli sa usaglašavanjem jučerašnjih dogovorenih tačaka određivanja granica Federacije. Taj tekst se bez poteškoća usuglasio.

Nakon toga se prešlo na razgovore o unutrašnjim granicama kantona.

Zubakova delegacija je ponudila kriterije za to razgraničenje koji faktički obnavljaju raspravu o onome što je već prevladano u Washingtonu. Tu se nastoji uvući kao kriterij "nacionalna teritorija" te zaobići ono što je već utvrđeno u Ustavu. Ustav je jasno precizirao principe konstituiranja kantona. Kantoni su oblik teritorijalne organizacije, forma decentralizacije države i regionalne samouprave, zasnovani na ekonomskom, prirodno-geografskom i komunikacijskom načelu. Kantoni nisu nacionalne države niti nacionalne teritorije. Osnova za izračunavanje strukture pučanstva je popis iz 1991. godine. U daljnjoj raspravi ova pitanja mogu biti riješena prihvaćanjem onog što je definirano u Ustavu. Ekspertni kriteriji koji se mogu unositi pri definiranju granica kantona ne smiju biti u suprotnosti sa Ustavom. Na toj osnovi su prihvaćena Načela konstituiranja kantona.

Problem je nastao kada su se predočile mape, i to one o Hercegovini. Prijedlog Zubaka je podjela Hercegovine na dva dijela, od kojih jedan čini Duvno, Livno i Posušje, a sve drugo, osim Konjica, čini drugi dio (uključujući Jablanicu, Mostar i Stolac).

- Dokle će ovaj čovjek istrajavati na očuvanju „Herceg-Bosne“?

Silajdžić je predložio da se ta mapa zaboravi da bi se uopće moglo dalje razgovarati.

Također, postavljeno je pitanje Srednje Bosne: da li dva ili jedan kanton. Silajdžić je predložio jedan kanton sa podjeljenom vlašću pola-pola. Zubak je inzistirao na dva kantona, jednim Bošnjačkim, drugim Hrvatskim.

Predložio sam, da bi se prevladale razlike, formiranje jednog kantona u centralnoj Bosni i jednog za cijelu Hercegovinu, tj. spajanje kantona 6. i 8. iz karate Sabora Hrvata i 9. i 10., sa odredbom da se u njima vlast dijeli po principu 50:50 bez obzira na nacionalnu strukturu. Granić je to odbio s obrazloženjem da tada Hrvati nemaju više od jednog kantona (Posavina). Predložio je da se ide na dva kantona u centralnoj Bosni i dva kantona u Hercegovini.

Cijelo poslijepodne je potrošeno u dogovorima oko ova četiri kantona i nije postignut sporazum. Ostala je sporna granica na Neretvi i Stolac (obje strane žele i jedno i drugo), te u Srednjoj Bosni Travnik. Granić i njegova ekipa su spremni odstupiti od Travnika i tako narušiti Lašvansko-Lepenički kanton koji sam ja predlagao. Ukoliko se to desi ovaj kanton nema nikakvog smisla. Rasprava se vodi pogrešno, traže se prolazi i spajanja teritorija kao da se radi o podjeli a ne novoj konstituciji BiH.

10. svibnja 1994.

Danas su se razgovori nastavili u istom duhu: kompletirati što veću nacionalnu teritoriju u kantone. Prepirke se vode oko svakog sela, svake kuće.

Na ovaj pogrešan tok pregovora upozorio sam jučer. Bio je to čak oštar dijalog unutar delegacije BiH, posebno sa Silajdžićem. Tvrdio sam da je razgovore trebalo voditi u okviru jedinstvenog političko-stručnog tima a ne dijeliti se na "hrvatsku" i "muslimansku" stranu. Nisam se složio s tezom da je to tako unaprijed određeno i da se iz tog klišea, ne može izaći. Rekao sam da ne želim sudjelovati u takvim razgovorima jer oni narušavaju temeljni princip Ustava, tj. princip da je Federacija BiH jedinstvena država Hrvata i Bošnjaka (Muslimana), da je to složena država u kojoj federalne jedinice treba zajednički odrediti i na način da one mogu nositi one funkcije koje im Ustavom pripadaju. Odbio sam da sjedim i u tzv. hrvatskoj i tzv. muslimanskoj delegaciji iz razumljivog razloga: do sada sam se borio protiv nacionalnih država u BiH i sada ne želim graditi kantone kao nacionalne teritorije. Takav proces nema kraja, a ukoliko se i dovrši na ovaj način, proizvodit će daljnja etnička čišćenja. Možda ne više pod nuždom oružja ali sigurno pod psihologijom nacionalnog grupiranja.

Nisam naišao na razumijevanje i pored oštro izmijenjenih riječi.

Poslije ručka sam potražio V.Jakovicha, američkog ambasadora i iznio mu svoje mišljenje i stav. Zamolio sam ga da o tome izvjesti Radmana i svoju administraciju, te da iskoriste svoj utjecaj kako bi razgovore preusmjerili ka principima Washingtonskog sporazuma.

Primijetio sam da Rsdman nije otišao sinoć u Sarajevo, kao što je trebao. Prisutan je i danas u pregovorima. Rekli su mi da je jutros reagirao u toku razgovora na isti način kao i ja jučer. - Jakovich mu je dakle prenio moje mišljenje. Da li će to utjecati, vidjet ćemo.

Uglavnom, razgovori se i danas vode po istom konceptu kao i jučer.

U međuvremenu dao sam intervju "Globusu" u kome sam objasnio svoj stav i oštar protest protiv svega.

11. svibnja 1994.

Jučer, poslijepodne, potpuno sam se isključio iz razgovora jer sam procijenio da prepirke oko svakog sela neće dovesti do rezultata. Jutros mi je Duraković rekao da se čitavo vrijeme raspravljalo o tri sela u općini Stolac i o tome gdje trebaju pripasti. Nikakav napredak nije učinjen.

Nisam želio ići na pregovore. Odlučio sam sutra otputovati u Zagreb, sazvati HNV i upoznati ih sa prilikama u kojima se sada nalazimo i odlučiti što dalje činiti. Dan sam iskoristio za šetnju i elementarno upoznavanje s gradom. Bio sam u društvu M.Stojića, F. Đape i Ž. Garmaza. Šetnju gradom smo završili u restoranu gdje je najčešće sjedio Kafka. Kažu da su tu navraćali komunistički lideri (Trocki i Tito).

Poslijepodne sam posjetio našu ambasadu u Beču. Ambasadora Efendića je zanimalo zašto nisam na pregovorima. Objasnio sam mu moj stav. Bio je, uglavnom, suglasan sa mnom. Poslije nam se pridružila E.Kečo, koja ovdje obavlja funkciju kulturnog atašea.

- Srdačan susret sa kolegicom i prijateljicom još iz vremena zajedničkog studija filozofije.

Dok smo razgovarali došao je spisak ljudi (iz Američke ambasade) koji trebaju sutra putovati u Ženevu. Bilo ih je 10, svi iz pregovaračke ekipe BiH, izuzev Ljubića i mene. Ambasada je potom zatražila ulazne vize u Švicarsku. Ja sam ih zamolio da mi rezerviraju avion za Zagreb, sutra prijepodne.

Po povratku u hotel, javio mi se Ljubić. Došao je da se spakuje, putuje večeras u Zagreb kolima. Dogovor je postignut, granice kantona su određene, putuje se u Ženevu da se sve potpiše!

Rješenje je nađeno kompromisom između etničke podjele i mog prijedloga o dva kantona, jedan u Srednjoj Bosni, a drugi u Hercegovini, sa paritetnom vlašću. Samo su u Hercegovini napravili izmjenu: formirali su dva kantona, jedan čisto hrvatski po strukturi pučanstva, drugi mješoviti sa paritetnom vlašću (Mostar, Jablanica, Konjic, Prozor, Čapljina, Stolac, Neum, Čitluk).

Vjerujem da je Radman izvršio pritisak (ni danas nije otputovao u Sarajevo).

Ljubić mi kaže da je bilo više varijanti i da su se morali odlučiti za jednu. U "hrvatskoj" delegaciji Granić je sve varijante stavio na glasanje. Konačna verzija je prošla većinskim glasovanjem (Zubak i Buntić su bili protiv, Akmadžić se priklonio - po običaju - većini, većina se formirala tako što su iz Zagreba morali doputovati M.Ljubić i Pandžić).

Zubak, vjerojatni predsjednik Federacije, je protiv sporazuma. Da li će to imati utjecaja na njegovo obavljanje funkcije, vidjet će se.

Bitno je da su se sporazumjeli. Napetost je bila suviše velika, već su došle vijesti da se konvoji zaustavljaju i ne dozvoljava prolaz.

Novi sukobi bi sve odvukli u ambis. Rat bi bio dugotrajan i uništavajući. - Nadam se da je ovim izbjegnuto.

Ovdje završavam ove zapise. Ne želim otvoriti novu stranicu jer se bojim da s njom nastavljam agoniju moje zemlje. Bojim se da je svaka nova stranica novo poglavlje njene zle kobi.

Sada vjerujem da je moja zemlja preživjela. Čvrsto vjerujem u to i ne želim tu vjeru mijenjati za neizvjesnost ispisivanja njene povijesti. Vjerujem da smo s njom i mi preživjeli svoju sudbinu. Vjerujem i nemam nikakvog pokrića za to. Vjera mi je sigurnija i čvršća od onoga na što se odnosi i ne smijem je više dovoditi u pitanje. Zato zatvaram ovu knjigu.

Ivo Komšić

Poglavlje knjige Preživljena zemlja, Prometej, Zagreb, 2006.

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.